บทนำ

มารดา...ให้ข้าชดเชยให้ท่านเถิด

หลิวเฟยเจินตื่นขึ้นมาอีกครั้ง นี่คือการกลับมาหลังจากที่ตายไปแล้ว ตาย...ก็อาจเรียกเช่นนั้นได้

แต่ถ้าไม่ตายก็คงไม่ได้ค้นพบความจริง

ความจริงที่ว่าตนนั้นได้ทำความผิดต่อผู้เป็นมารดาอย่างไม่น่าให้อภัย

หลิวเฟยเจินตายอย่างน่าสมเพชด้วยฝีมือของคนที่ตนเคารพรักยิ่งกว่ามารดาผู้ให้กำเนิด โดยที่ตลอดชีวิตอันโง่งมนั้นก็ทำเพื่อคนพวกนั้นเกือบจนวาระสุดท้าย มารู้ว่าถูกหลอกก็สายเกินแก้ไขเสียแล้ว

อย่างไรก็ตาม ถูกหลอกเพราะโง่เองก็ช่างเถิด เขาไม่รู้สึกเจ็บใจกับความโง่ของตัวเองอีกแล้ว แต่ยังมีเรื่องหนึ่งที่อย่างไรก็ทำใจไม่ได้ นั่นคือเรื่องของมารดาผู้ให้กำเนิดที่ตนทำไม่ดีด้วยสารพัดเพียงเพื่อเอาใจพวกคนชั่ว ต่อให้ตายตกไปกี่ครั้งต่อกี่ครั้งก็ไม่เคยทำใจได้สักครั้ง

นี่คงเป็นบาปกรรมหนักที่ทำลงไป ชาติภพต่อ ๆ มาถึงได้ไปเกิด

เป็นกำพร้า ต้องโดดเดี่ยวเดียวดาย ไร้ซึ่งปีกของมารดาหรือบิดาคอยปกป้อง ไร้ซึ่งโอกาสจะได้ดื่มด่ำกับความอบอุ่นของครอบครัว ทุกชาติภพล้วนไม่สามารถคิดตกในเรื่องนี้ได้ แม้จะผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ และเปลี่ยนแปลงตัวเองจนไม่มีเค้าของเด็กโง่คนเดิมอีกต่อไปแล้วก็ตาม

แม้จะใช้ชีวิตได้ดีเพียงใด ทว่าอย่างไรลึก ๆ ในใจก็มีความหวังและเพราะครุ่นคิดอยู่ทุกเมื่อว่าอยากกลับมาแก้ไข สวรรค์จึงเป็นใจส่งเขากลับมาในชาติภพที่ตนได้มีมารดา นั่นคือชาติภพที่ตนทำผิดต่อมารดา

หลิวเฟยเจินที่เพิ่งรู้สึกตัวก้มลงมองมือเล็กของตัวเอง ก่อนจ้องมองใบหน้าคุ้นเคยของตนหน้ากระจกทองเหลืองที่แม้จะสะท้อนภาพได้ไม่ดีเท่ากระจกของโลกอื่น ๆ แต่ก็ยังพอให้มองออกว่าอะไรเป็นอะไร เกอน้อยไม่ได้ตื่นตระหนกกับเงาสะท้อนนี้ อาจเพราะเคยได้ไปเกิดใหม่พร้อมความทรงจำเดิมหลายครั้ง จึงทำให้ไม่หวั่นไหวหรือตกใจกับความมหัศจรรย์ของโลกอีกแล้ว

นี่คือชีวิตเก่าที่ได้มาเกิดใหม่อีกครั้ง ในร่างของตัวเองเมื่อครั้งยังเยาว์วัย

นี่คือชีวิตที่มีมารดาบังเกิดเกล้าเป็นภรรยาบ่าว สถานะต่ำต้อย ทว่ากลับตั้งท้องเด็กคนหนึ่งขึ้นมาด้วยความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนกับนายท่านของตระกูลเพียงครั้งเดียว

หลิวเฟยเจินไม่ได้ถูกเลี้ยงดูโดยมารดาผู้ให้กำเนิด ตั้งแต่จำความได้ก็ถูกฮูหยินใหญ่เลี้ยงดูมาตลอด สถานะของตนกับผู้เป็นมารดาแท้ ๆ จึงไม่ต่างจากนายกับบ่าวคนหนึ่ง

กระนั้นก็รับรู้มาตั้งแต่เล็ก ๆ ว่าตนไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของฮูหยินใหญ่ เขาจำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นคนบอก แต่ตนถูกปลูกฝังให้เทิดทูนฮูหยินใหญ่ดั่งผู้มีพระคุณที่ให้กำเนิด และถูกสั่งสอนให้เกลียดชังมารดาแท้ ๆ ไปพร้อม ๆ กัน

หลิวเฟยเจินก็ช่างโง่เขลา เพียงมีคนบอกว่ามารดาเป็นปีศาจจิ้งจอกล่อลวงบิดาและตั้งใจใช้ลูกในท้องอย่างตนมาต่อรองขอเป็นฮูหยินรองสกุลหลิว ทำให้ฮูหยินใหญ่เจ็บช้ำน้ำใจก็หลงเชื่อเสียสนิท กว่าจะรู้ความจริงว่าอะไรเป็นอะไรก็สายไปเสียแล้ว

จริง ๆ มารดาของหลิวเฟยเจินไม่ได้มีชีวิตที่ดีนัก มีสถานะเป็นบ่าวในเรือนไม่พอ ยังถูกบิดาผู้เป็นนายข่มเหงจนตั้งครรภ์ เคราะห์ดีที่สกุลหลิวไม่ได้คร่าชีวิตเด็กในครรภ์ไป แต่ก็ไม่ยินดีให้ภรรยาบ่าวได้อุ้มชูลูกของตัวเอง เคราะห์ร้ายเมื่อคลอดจึงถูกพรากจากอกในชาติก่อนหลิวเฟยเจินไม่เคยยอมรับ ทว่าตอนนี้สำนึกแล้วว่ามารดานั้นรักตนมากเพียงใด

“ว่าแต่นี่มันวันอะไรกัน” ไม่น่าเชื่อว่าคนที่ถูกพากลับมายังชาติภพเดิมเช่นตนจะมีจิตใจที่สงบได้ถึงเพียงนี้ หลังจากครุ่นคิดถึงเรื่องที่เคยเกิดขึ้นไปได้สักพัก ก็สะกิดใจอะไรบางอย่าง หวังว่าตนที่ได้โอกาสกลับมาจะไม่ทำพลาดอีก

เกอน้อยเดินออกจากห้องไป ตั้งใจจะเรียกใครสักคนมาเลียบเคียงถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ ก็พบกับสาวใช้คนหนึ่งที่เดินมายังเรือนของตนอย่างรีบร้อน

“คุณชายสาม!” นางคือสาวใช้ข้างกายฮูหยินใหญ่ ซึ่งเปรียบเสมือนมือขวาที่คอยทำเรื่องสำคัญให้

หลิวเฟยเจินชักสังหรณ์ใจไม่ดี คุ้น ๆ ว่าเหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน จึงเอ่ยถาม “ท่านแม่อยู่ที่ใดหรือ”

“ตอนนี้ทุกคนไปรวมตัวอยู่ที่ลานด้านหน้าเจ้าค่ะ ฮูหยินใหญ่ให้เรียกคุณชายไปด้วย” ชัดแล้วว่านี่จะต้องเป็นวันนั้น หลิวเฟยเจินจดจำได้ดีว่าตนเพิ่งฟื้นไข้ คร้านจะไปตามคำสั่งของฮูหยินใหญ่ ทว่าต่อให้ปฏิเสธเพียงใด สาวใช้นางนี้ก็ยืนกรานว่าต้องไปให้ได้ วันนั้นหลิวเฟยเจินหงุดหงิดมากจนทำเรื่องเลวร้ายลงไป

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้” แต่วันนี้เหตุการณ์เช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้นอีก

ร่างเล็กในวัยเพียงแปดปีรีบเดินตามสาวใช้ไป แม้จะรู้ว่าอย่างไรก็ไปทันเพราะมารดาเลี้ยงย่อมรอให้ตนปรากฏตัวเพื่อทำร้ายเกอโซคร้ายผู้นั้น แต่ในใจก็ยังร้อนรนเป็นกังวลว่าทุกอย่างจะสายเกินไป หลิว-เฟยเจินแทบลืมไปแล้วว่าสตรีหรือเกอในห้องหอที่ดีไม่ควรแสดงกิริยาเช่นนี้ แต่ช่างสิ...

ข้าจะไปหาท่านแม่ของข้า!

“ท่านแม่!” เสียงเล็กของเกอน้อยร้องเรียก ทว่าคำเรียกขานนี้กลับทำให้คนสองคนหันมามองพร้อมกัน คนหนึ่งคือเกอร่างผอมบางที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ร่างกายมีบาดแผลถูกทุบตี สภาพดูน่าเวทนายิ่งนัก ส่วนอีกคนคือสตรีในชุดหรูหราสง่างาม

“ลูกสาม ดูเจ้าสิ” ฮูหยินใหญ่ฉินซูหนี่ร้องเตือน ไม่แปลกที่นางจะคิดว่าหลิวเฟยเจินเรียกตัวเอง เพราะที่ผ่านมาเด็กคนนี้ก็เรียกขานกันว่าแม่มาตลอด ทว่าเมื่อหลิวเฟยเจินได้รับรู้ถึงความคิดชั่วร้ายของอีกฝ่าย เจ้าตัวก็ประกาศตัดแม่ตัดลูกในใจทันที ที่เรียกขานออกไปย่อมเป็นเกอผู้นั้นที่นั่งคุกเข่าอยู่ต่างหาก!

“ท่านแม่ ท่านเรียกลูกมามีอะไรหรือขอรับ” แต่จะให้เผยความคิดทั้งหมดออกไปในตอนนี้ย่อมไม่ได้ หลิวเฟยเจินจึงตั้งสติและเล่นตามบทบาทโง่เง่าแบบที่ตนควรเป็นต่อไป แม้ใจดวงน้อยจะเจ็บแปลบ อยากหันไปมองดวงหน้าของเกอผู้อาภัพคนนั้นแต่ก็ทำไม่ได้

“แม่เรียกเจ้ามาเพราะอยากให้เจ้าได้มารับรู้” ฉินซูหนี่แม้เป็นสตรีในห้องหอจากตระกูลบัณฑิต ทว่ากลับเล่นละครเก่งเหมือนนางงิ้วและมีจิตใจโฉดชั่วราวกับนางโจร หลิวเฟยเจินรู้สึกสะอิดสะเอียนแต่ก็ฝืนใจรับฟังบทละครจากปากของนางต่อ

“มีอะไรกันหรือขอรับ”

“เป็นแม่ของเจ้า เจียอี” นางเบนสายตาไปยังเกอที่คุกเข่าอยู่ “เขาต้องจากไปแล้ว”

“ฮึ เกอแพศยา!” เสียงของฮูหยินผู้เฒ่าดังขึ้น หญิงชราผู้นี้มีศักดิ์เป็นย่าของหลิวเฟยเจิน แต่ไม่ได้สนิทสนมรักใคร่กัน คาดว่าเพราะเกลียดชังมารดาตน จึงพานเกลียดลูกอย่างหลิวเฟยเจินไปด้วย

ในสกุลหลิวจะว่าไปก็ไม่ค่อยมีคนรักใคร่หลิวเฟยเจินนัก ความอ่อนโยนจอมปลอมของฉินซูหนี่ที่มีให้กันจึงเป็นเหมือนสิ่งที่คอยยึดเหนี่ยวจิตใจที่ขาดความรักจากครอบครัว ทำให้หลงเชื่อคำลวงของนางโดยไม่คิดไตร่ตรองให้ดี ในบ้านสกุลหลิวที่เปรียบดั่งรังงูพิษนี้...จะอยู่ให้รอดก็ต้องระวังให้ได้ทุกฝีก้าว

“บ่าวไม่ได้ทำนะขอรับ!” เจียอีโต้ตอบกลับ ใบหน้างามล้ำของเกอบ่าวเต็มไปด้วยคราบน้ำตา แม้จะไม่มีใครเชื่อก็ขอให้ได้พูดแก้ตัวบ้าง อย่างน้อยก็ขอให้ความจริงนี้ส่งไปถึงบุตรเกอคนเดียวของตน

“ยังจะมาแก้ตัวอีก บ่าวมากมายเห็นเจ้าลอบได้เสียกับบุรุษผู้นั้น ถึงจะเป็นภรรยาบ่าวแต่ก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของลูกชายข้า เจ้ามันแพศยาลักลอบมีชู้กับชาวป่าชั้นต่ำ!” ฮูหยินผู้เฒ่ายังคงด่าทอเจียอีให้อับอาย

หลิวเฟยเจินเหลือบมองทางนายท่านหลิวผู้เป็นบิดาที่ไม่พูดสิ่งใดก็ยิ่งทำให้ใจร้อนรุ่ม ชายผู้นี้ขี้ขลาดเกินกว่าจะมีปัญหากับมารดาหรือภรรยาของตัวเอง แต่เรื่องทำชั่วกับคนอื่นลับหลังนั้นกลับไม่เป็นสองรองใคร

แม้ไม่มีใครเข้าข้างสักคน แต่เกอบ่าวผู้นั้นก็ยังคงร้องขอความเป็นธรรมให้แก่ตัวเอง ดวงตางามคู่นั้นมีน้ำตาหลั่งไหลไม่ขาดสาย มองตาใครต่อใครก็มีแต่แววเหยียดหยามตอบกลับมา ตนไม่อาจหวังให้ลูกอย่างหลิวเฟยเจินมองกันด้วยสายตาเวทนาหรือเชื่อมั่นทว่าสุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะมองดวงหน้าที่คล้ายกันนั้นแม้ในใจจะนึกหวาดหวั่น

กลัวว่าลูกจะมองกันด้วยแววตาเหยียดหยามอย่างที่ผ่านมา

“เฟยเจิน...มันไม่ใช่อย่างนั้นนะลูก แม่ถูกใส่ร้าย”

“เกอแพศยา เจ้ามันหน้าด้านไร้ยางอาย บ่าวไพร่เยี่ยงเจ้ายังกล้าเรียกตัวเองว่าแม่!” ฮูหยินผู้เฒ่าตะโกนด่าทอ ทว่าคำพูดเหล่านั้นไม่ได้เข้าหูของเจียอีเลย เกอบ่าวยังคงเอาแต่ร้องเรียกลูกของตนที่หลบสายตา

“เฟยเจิน เฟยเจินฟังแม่นะลูก” เพราะนี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เจียอีจะมีโอกาสได้พูดคุยกับลูกของตนเอง จึงพยายามร้องเรียกให้อีกฝ่ายหันมาสนใจกันบ้าง หลิวเฟยเจินเองก็ไม่หันมาเสียทีทำเอาคนเรียกใจเสียไปแล้ว

เสียงเรียกที่สั่นเครือของผู้เป็นมารดาทำให้หัวใจของเด็กน้อยปวดหนึบ ใครจะรู้ว่าหลิวเฟยเจินต้องทนกดข่มอารมณ์ของตนเพียงใด มือเล็กคู่นั้นกำแน่นและแบออกเพื่อพยายามผ่อนคลายความประหม่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้ย่อมเป็นแผนการของมารดาเลี้ยงใจร้าย นอกจากจะจ้องทำลายชื่อเสียงของเจียอี ยังตั้งใจทำให้หลิวเฟยเจินอับอายและเกลียดชังมารดาผู้ให้กำเนิด

หลิวเฟยเจินยังคงมองไปที่อื่น ต้องใช้ความอดกลั้นและหนักแน่นเทียมภูผาเพื่อไม่หันไปมอง แต่ภาพนั้นกลับทำให้หัวใจของผู้เป็นมารดายิ่งร้าวราน รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังถูกบดขยี้จนแทบแหลกสลาย

“เฟยเฟย แม่...” เจียอีร้องเรียกอีกครั้งด้วยเสียงสั่นไหวและแหบพร่า

“...” สุดท้ายหลิวเฟยเจินก็ไม่สามารถอดทนต่อความต้องการในใจของตัวเองได้อีก

เกอน้อยค่อย ๆ เบนสายตามองไปยังมารดาผู้ให้กำเนิด และเพียงดวงตาคู่นั้นยอมมองกันตรง ๆ ก็ช่วยเปลี่ยนชีวิตคนผู้หนึ่งให้ได้เป็นอิสระจากกรงขังที่แสนยาวนาน

ตลอดหลายปีมานี้พวกเขาแม่ลูกไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันไม่เลยสักครั้งที่จะได้มองตากันดี ๆ นี่จึงเรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เจียอีได้สบตาคู่นั้นของผู้เป็นลูกอย่างแท้จริง ดวงตาที่มองมาไม่ได้เจือแววเกลียดชังหรือรังเกียจกันแต่อย่างใด ทว่าเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจและร้อนรนอย่างบอกไม่ถูก

เศษใจที่แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเหมือนมีคนช่วยประกอบกลับมาให้เป็นรูปทรงอีกครั้ง ความสงบเกิดขึ้นในเบื้องลึก ความยินดีเล็ก ๆ จุดขึ้นในใจ แม้จะเล็กน้อยทว่าคือความสุขเดียวในรอบหลายปี

ในที่สุด...ลูกก็มองมาทางนี้เสียที

และที่ดียิ่ง...คือไม่มีคำด่าทอให้เจ็บปวดหัวใจ

ตอนนั้นเองที่เจียอีได้รับรู้ว่าตนไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ไม่ต้องการให้ใครเชื่อมั่น ไม่ต้องการคำกล่าวอภัย เพียงลูกน้อยไม่ได้มองกันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังอีก แค่นี้เกอบ่าวก็เหมือนได้รับการปลดปล่อยจากกรงขังแห่งความเจ็บปวดที่ผูกมัดกันมาหลายปี

เจียอีในยามนี้รู้สึกสงบยิ่ง เมื่อได้หยุดนิ่งก็ได้คิดกับตัวเองจนกระทั่งลมหนาวพัดมา เกอบ่าวจึงกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังคงทำให้บรรยากาศตึงเครียด ผู้คนในบ้านสกุลหลิวยังคงวิพากษ์วิจารณ์เสียงดังอื้ออึง เรื่องไม่ควรยืดเยื้ออีก ฮูหยินผู้เฒ่าจึงหยุดทุกคำวิพากษ์วิจารณ์ด้วยคำตัดสินสุดท้าย

“พวกเจ้ารออะไรอยู่ ลากตัวออกไปได้แล้ว” ฮูหยินผู้เฒ่าที่มองอยู่นึกรำคาญใจ เป็นแค่บ่าวคนหนึ่งแต่กลับทำให้นางหงุดหงิดเสียเวลาไปมากมาย สมควรไล่ออกไปให้พ้นสายตาเสียที จริง ๆ หากไม่ติดว่าสะใภ้คนโปรดร้องขอให้หลิวเฟยเจินมาลามารดาแท้ ๆ ของตัวเอง นางคงไล่เกอบ่าวผู้นี้ออกจากบ้านไปนานแล้ว

เมื่อได้ยินคำสั่งเหล่าบ่าวไพร่ที่รออยู่ก็เดินเข้ามาหมายจะทำตามคำสั่ง มาถึงขั้นนี้แล้วเจียอีก็ทำอะไรไม่ได้อีก ความบริสุทธิ์ของ

ตัวเองไม่อาจล้างมลทินให้คนที่มีแต่ใจอยุติธรรมรับฟัง

จบสิ้นเสียที ฉินซูหนี่มองภาพเกอแพศยาที่แสนเกลียดชังด้วยใบหน้าเรียบนิ่งทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยความยินดี นางเกลียดชังเกอผู้นี้ยิ่งกว่าอะไร ดูใบหน้าแพศยานั่นสิ หากปล่อยให้เดินลอยไปลอยมาในบ้านสกุลหลิวอีก คงไม่แคล้วเป็นภัยต่อตัวเองขึ้นมาสักวัน

ไม่มีสตรีหรือเกอคนไหนยินดีใช้สามีร่วมกับคนอื่น แต่ฉินซูหนี่ไม่ได้เป็นคนที่หึงหวงสามีถึงขนาดตามจัดการทุกคน อันที่จริงนางถูกสั่งสอนมาให้ใจกว้างและเห็นประโยชน์ของตระกูลเป็นสำคัญ การที่สามีให้กำเนิดบุตรได้มากก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึงความใจกว้างของภรรยา ไปทางไหนก็มีแต่คนชื่นชม ทว่าในกรณีของเกอที่ชื่อเจียอีมีบางอย่างที่ทำให้นางรู้สึกว่าเอาไว้ไม่ได้จริง ๆ เกอบ่าวผู้นี้ให้โทษต่อนางมากกว่าประโยชน์

แม้สามีของนางจะเจ้าชู้และแอบมีเล็กมีน้อยมากมาย แต่ฉินซูหนี่ก็ไม่ได้รู้สึกเกลียดชังเท่าเกอผู้นี้ ภายใต้คราบไคลสกปรกและเสื้อผ้ามอมแมมมีอะไรบางอย่างที่ทำให้นางรู้สึกได้ถึงภัยคุกคาม ขนาดสภาพดูไม่ได้สามียังหลงใหลถึงเพียงนี้ หากจับอาบน้ำแต่งตัวเสียหน่อย ไม่แคล้วจะออดอ้อนขอเรือนขอสถานะของตัวเอง

นางไม่มีวันยอมให้เป็นเช่นนั้นเด็ดขาด สถานะฮูหยินใหญ่ที่ชี้เป็นชี้ตายชะตาชีวิตของคนในสกุลหลิวจะสั่นคลอนไม่ได้

ฮูหยินผู้เฒ่าเองก็มีประสบการณ์ชีวิตมากมาย เหตุใดจะมองไม่ออกถึงความหวาดระแวงของลูกสะใภ้ กระนั้นนางก็เห็นลูกสะใภ้ผู้นี้สำคัญกว่าใคร การมีอยู่ของฉินซูหนี่ช่วยเชิดหน้าชูตาให้ตระกูล การมีหลังบ้านที่เข้มแข็งและเด็ดขาดช่วยทำให้ตระกูลมั่นคงได้ ความก้าวหน้าของตระกูลล้วนต้องประกอบด้วยหน้าบ้านที่ดีและหลังบ้านที่ไว้ใจได้จึงจะดี

ในกรณีของสกุลหลิว พวกเขามีฉินซูหนี่ที่นางเลี้ยงดูอบรมมากับมือจึงไม่น่าเป็นกังวล ทว่านายท่านหลิวผู้เป็นบุตรชายของนาง

กลับไม่ใช่คนดีอะไรนัก ไม่ทำให้ตระกูลล่มจมก็ถือเป็นบุญแล้ว หาก ไม่มีพวกนางและสะใภ้ช่วยประคับประคอง ชื่อเสียงของสกุลคงป่นปี้ ไปแล้ว ด้วยพฤติกรรมที่ไม่น่าไว้ใจ อะไรที่ถือว่าเป็นความเสี่ยงย่อม ต้องตัดให้หมดไม่ให้เหลือรากและโคน

และเกอบ่าวผู้นี้ก็คือความเสี่ยงอย่างเห็นได้ชัด

แค่เกอบ่าวคนเดียวจะถึงกับโค่นล้มตระกูลหลิวได้เชียวหรือ แน่นอนว่าการล่มสลายของตระกูลย่อมไม่ได้เกิดจากเกอคนหนึ่ง โดยตรง แต่ความไม่เอาไหนของนายท่านหลิวต่างหากที่อาจทำให้ เกิดความเสียหายได้ เพื่อไม่ให้บุตรชายที่กลัวตนอย่างกับหนูกลัว แมวไม่อยู่กับร่องกับรอย จำเป็นต้องกำจัดเกอบ่าวผู้นี้ไปให้ได้ เรื่องนี้ ต่อให้ฉินซูหนี่ไม่มาปรึกษา ฮูหยินผู้เฒ่าก็เห็นด้วยและให้ความร่วมมือ เต็มที่

ฉินซูหนี่ใช้แผนสร้างสถานการณ์ด้วยความอิจฉาริษยา แต่ นางก็ฉลาดที่จับจุดของฮูหยินผู้เฒ่าได้ถูกต้อง หญิงชราผู้นี้เพื่อความ ยิ่งใหญ่และมั่นคงของสกุลหลิว ไม่ว่าผิดบาปเพียงใดก็ยินดีจะให้ ความร่วมมือทั้งหมด

เกอหนุ่มถูกบ่าวไพร่กระชากลากถูออกไปอย่างไร้ความเมตตา กระนั้นเจียอีก็ไม่ได้ตัดพ้อหรือโต้แย้ง แม้จะไม่สามารถหยุดยั้ง คนในบ้านสกุลหลิวได้ ก็ยังดีกว่าถูกมองด้วยสายตาเย็นชาอย่าง ที่ผ่านมา เจียอียิ้มให้หลิวเฟยเจินทั้งน้ำตา ภาวนาขอให้ฮูหยินใหญ่ เมตตาต่อลูกของตนไปนาน ๆ

ลูก...อยู่ที่นี่ย่อมดีกว่าไปตกระกำลำบาก และไม่แน่บางที เมื่อเจียอีจากไป สถานะของหลิวเฟยเจินอาจดีกว่านี้ ไม่แน่...ว่า อาจมีความสุขกว่าตอนที่มารดาบ่าวอยู่ใกล้ ๆ อย่างที่ผ่านมา

เกอบ่าวที่ยอมจำนนต่อการตัดสินโทษที่ตนไม่ผิดนี้ค่อย ๆ ขยับลุกขึ้น หยิบห่อผ้าที่ไร้ซึ่งของมีค่ามีราคาขึ้นมา เตรียมจะหันหลัง จากไป ฟ้าคงยินยอมให้คลอดหลิวเฟยเจินออกมา แต่ไม่อนุญาต

ให้อยู่ใกล้ชิด เจียอีนึกปลงและได้แต่ยิ้มขื่นให้แก่โชคชะตาราวกับทุกอย่างในชีวิตได้จบสิ้นแล้ว

ทว่า...กลับเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น

“ท่านแม่!”

“...”

“ข้าจะไปกับท่าน!” เสียงที่ดังก้องจากปากของเกอน้อยเหมือนจะหยุดลมหายใจของคนฟัง

หรือนี่จะเป็น...โลกแห่งความฝัน

“อะไรนะ?!” ตอนนั้นที่ทุกคนได้ยินต่างพากันตะลึงตะลานไฉนหลิวเฟยเจินผู้เกลียดชังมารดาบ่าวจึงเอ่ยออกมาอย่างนั้น สองขาของเจียอีพลันหยุดนิ่ง สมองอันโง่งมเหมือนจะหยุดทำงานไปชั่วขณะ

“ลูกสาม เจ้าพูดอะไรของเจ้า!” ฮูหยินใหญ่ผู้ได้สติเป็นคนแรกคว้าแขนเล็กของลูกเลี้ยงเอาไว้ นางร้องถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ลูกสามที่นางเลี้ยงมาน่ะหรือจะพูดคำนั้นออกมา

“ข้าจะไปกับท่านแม่” ...ท่านไม่ใช่แม่ของข้า เกอตัวน้อยกลืนประโยคหลังนี้ลงไปแม้จะอยากพูดออกมามากก็ตาม

“เจ้าจะไปกับเจียอีได้อย่างไร” ฉินซูหนี่ยังคงเป็นนางงิ้วที่เล่นละครเก่ง แววตาเก็บงำความคิดของตนได้หมด แต่วิธีนี้ใช้กับหลิวเฟยเจินที่ตื่นรู้ว่าอะไรเป็นอะไรไม่ได้อีกแล้ว

เจ้าเด็กนี่เกิดเป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีก ไม่ใช่ว่าถูกนางล้างสมองไปแล้วหรอกหรือ เหตุใดจู่ๆ ถึงทำเรื่องที่ไม่มีใครคาดคิดเช่นนี้ขึ้นมา เกิดอะไรขึ้น มีข้อผิดพลาดตรงไหน

“ท่านแม่ ลูกอกตัญญู ขอท่านแม่โปรดอภัย แต่เฟยเจินไม่สามารถละทิ้งมารดาผู้ให้กำเนิดไปได้” ใช่ว่าฉินซูหนี่จะเล่นละครเป็นคนเดียว หลิวเฟยเจินเองก็เล่นละครเก่งไม่แพ้กัน อันที่จริง... เขาอยากจะเปิดโปงเรื่องชั่วร้ายของนางนัก ติดว่าไม่สามารถทำได้

ด้วยกังวลถึงความปลอดภัยของตนกับมารดาเกอที่อ่อนแอและไร้คนปกป้อง

“ลูกสาม...”

“ท่านแม่ ลูกไม่อยากเป็นคนอกตัญญูให้ฟ้าดินเกลียดชังจนพานทำให้สกุลหลิวลำบากไปด้วย ลูกไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นกาฝากที่ทำให้พวกท่านที่เลี้ยงดูมาต้องลำบากในภายภาคหน้า ตัวลูกจะเป็นเช่นไรก็ช่างเถิด แต่จะให้ใครมาว่าร้ายที่ท่านเก็บเด็กที่มีปัญหาเช่นลูกไว้ข้างกายไม่ได้ หากท่านแม่เห็นแก่ลูก เห็นแก่พี่น้องสกุลหลิวคนอื่น ๆ ได้โปรดเมตตาให้ลูกได้ติดตามบ่าวผู้นั้นออกไป อย่ารั้งให้เป็นตัวกาลกิณีในบ้านเลย” ร่างเล็กทรุดลงคุกเข่า ใจนั้นแสนเจ็บปวดที่ต้องทำเช่นนี้กับคู่แค้นที่กล้าบงการชีวิตตน แม้เหตุผลที่อ้างไปทั้งหมดจะฟังไม่ขึ้น แต่นี่คือโอกาสเดียวที่ต้องรีบคว้าไว้

“เหตุใดเจ้าถึงพูดเช่นนั้น ลูกสามลุกขึ้นเถิด” ฉากโศกเศร้านี้อยู่ในสายตาของคนสกุลหลิวทั้งหมด แน่นอนว่าทุกอย่างอยู่ในการคาดการณ์ของหลิวเฟยเจิน เป็นไปได้ว่าฉินซูหนี่อาสาเลี้ยงดูกันในตอนนั้นเพราะต้องการสร้างภาพฮูหยินใหญ่ผู้มีเมตตา ขอเพียงไม่มีใครได้เห็นภาพยักษ์มารของนาง หลิวเฟยเจินจะอยู่หรือตายในตอนนี้ย่อมได้ทั้งหมด

“ท่านแม่ ขอท่านพิจารณาคำขอของลูกด้วยเถิด”

“โถ่...ลูกสามของแม่” ฉินซูหนี่มองหลิวเฟยเจิน บุตรเกอที่ตนอุ้มชูใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างภาพในตระกูลสามีด้วยแววตาเป็นกังวล

ทว่าในใจกลับไม่สามารถสยบความตื่นเต้นที่พลุ่งพล่านได้ เดิมทีที่นางให้เด็กเกอผู้นี้มาที่นี่ก็เพื่อหวังบีบให้พูดจาทำร้ายมารดาของเขาต่อหน้าทุกคน เอาให้เกอบ่าวแพศยานั้นอกแตกตายไปเลย แต่ใครจะคิดว่าจู่ ๆ หลิวเฟยเจินกลับเรียกร้องในสิ่งที่ไม่มีใครคาดถึง เรื่องนี้เหมือนจะเป็นประโยชน์ทว่าก็แฝงโทษเอาไว้

ใช่ว่านางอยากจะเอาลูกคนอื่นมาเลี้ยงเสียเมื่อไร ยามมองใบหน้าของหลิวเฟยเจินที่งดงามไม่ต่างจากเกอบ่าวผู้นั้นทีไร นางก็ได้แต่กลืนก้อนความแค้น ต่อให้ยุยงเจ้าเด็กนี่ให้เกลียดเจียอีเพื่อแก้แค้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เป็นเช่นนี้เหตุใดนางจะไม่ส่งเสริมให้หนามตำใจแม่ลูกคู่นี้ออกไปอยู่ข้างนอกด้วย

ไม่แน่ว่าการที่เด็กน้อยเป็นฝ่ายขอออกไปเองจะเป็นเรื่องดีสำหรับนาง เพราะการแย่งชิงในบ้านสกุลหลิวก็ตึงมืออยู่แล้ว

ออกไปแล้วส่งคนไปกำจัดก็ง่ายกว่าด้วย...

“หากเจ้าพูดถึงขนาดนี้แม่ก็เข้าใจในความกตัญญูของเจ้า แต่อย่างไรแม่ก็เลี้ยงเจ้ามาหลายปี” ฉินซูหนี่แสร้งบีบน้ำตา ในเมื่อเป็นความปรารถนาของตัวเด็กที่จะไปตกระกำลำบากเอง ก็ไม่มีใครครหานางได้

“ฮึ เลี้ยงไม่เชื่องเช่นนี้สกุลหลิวไม่มีเหตุผลต้องเก็บไว้” ฮูหยินผู้เฒ่าที่ไม่เห็นหลิวเฟยเจินอยู่ในสายตาเอ่ยโดยไม่สนใจความรู้สึก และนั่นคือสิ่งที่หลิวเฟยเจินต้องการมากที่สุด คำพูดของหญิงชราผู้นี้ถือเป็นอันซี้ขาดแล้ว

“ท่านแม่...” ฉินซูหนี่โอดครวญทั้งที่ในใจเต็มไปด้วยความยินดี

“เจ้าไม่ต้องพูดอะไรแล้ว” ชาติที่แล้วหลิวเฟยเจินไม่นับเป็นอะไรในสายตาหญิงชราผู้นี้ หากจะมีก็แค่ความคาดหวังที่ว่าโตขึ้นมาแล้วจะส่งไปเชื่อมสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจที่ไหนดี ดังนั้นการที่นางพูดจาไร้เยื่อใยเช่นนี้จึงไม่สามารถทำให้เกอน้อยรู้สึกเจ็บปวดได้

เด็กน้อยหันไปหาเจียอีที่ยืนนิ่ง ใบหน้าของเกอบ่าวซีดเซียว ไม่รู้ว่าควรมึนงงที่จู่ ๆ ลูกก็จะไปอยู่ด้วย ควรยินดีหรือควรกังวลกับอนาคตที่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เจียอีไม่มีทางรู้เลยว่าลูกน้อยคิดสิ่งใดอยู่ เหมือนกับผู้คนในบ้านที่ไม่เข้าใจหลิวเฟยเจิน แต่นั่นไม่เป็นไร...มีเพียงหลิวเฟยเจินเข้าใจตัวเองก็พอ คนบ้านนี้ไม่มีค่า

ให้ใส่ใจ

ที่ผ่านมาเป็นตัวข้าที่ผิดต่อท่าน แต่จากนี้ไปจะไม่มีอีกแล้ว
มารดา...ให้ข้าชดเชยให้ท่านเถิด!

~ skylover ~

หนึ่ง

จอมรีดไถ

หลิวเฟยเจินถูกเรียกตัวไปพบฮูหยินผู้เฒ่าหลังจากเก็บของเสร็จ นี่ผิดจากที่คิดไว้สักหน่อยเพราะนอกจากอยากจะขับไล่สองแม่ลูกออกไป ฮูหยินผู้เฒ่าไม่น่ามีความคิดอาลัยอยากบอกลาหลานนอกคอกคนนี้นัก อย่างไรก็ตาม หลิวเฟยเจินก็จำต้องไปพบนางอย่างปฏิเสธไม่ได้

“ท่านย่ามีสิ่งใดอยากพูดกับหลานหรือ” หลิวเฟยเจินทำความเคารพแม้ในใจขุ่นมัว

“ข้าต้องการให้เจ้ากับแม่ของเจ้าออกไปจากสกุลหลิว ออกจากเมืองนี้ไป แล้วไม่ต้องหวนกลับมาอีก” ไม่มีการเอ่ยคำลาคำอวยพรแบบที่ญาติผู้ใหญ่ควรทำอย่างที่คิดไว้ แต่หลิวเฟยเจินก็ยิ้มน้อย ๆ อย่างสำราญใจ

สำหรับฮูหยินผู้เฒ่า นางเห็นแก่ประโยชน์ของสกุลหลิวยิ่งกว่าสิ่งใด ต่อให้หลิวเฟยเจินเป็นสายเลือด แต่ถ้านำพาความเสี่ยงมาให้นางก็ไม่คิดจะเก็บไว้

“หลานเองก็ไม่คิดจะหวนกลับมาให้พวกท่านต้องลำบากใจ”

หลิวเฟยเจินเป็นเพียงเด็กน้อยวัยแปดปี ทว่าโดยปกติไม่ใช่เด็กดื้อซนหรือร่าเริงเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อได้เปิดปากพูดคุยกันจะมีคำพูดคำจาเหมือนผู้ใหญ่เพียงนี้ ฮูหยินผู้เฒ่ารู้สึกแปลกใจไม่น้อย

“แค่คำพูดของเด็กเช่นเจ้าไว้ใจไม่ได้ ข้าต้องการให้เจ้าลงชื่อประทับตราออกจากสกุล” กระนั้นนางก็ปัดความคิดแปลก ๆ นั้นแล้วพูดความตั้งใจของตนต่อ

หลิวเฟยเจินเป็นลูกของเจียอีภรรยาบ่าวแพศยาผู้นั้น เป็นเกอเหมือนมารดาของเขา ในเมื่อตัดสินใจตามมารดาไปแล้วก็สมควรลบชื่อออกจากผังสกุลเพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่หวนกลับมาหรือกล่าวอ้างสร้างความลำบากใจให้สกุลหลิวอีก

หากภายหลังเกอน้อยผู้นี้ค้นพบว่าชีวิตข้างนอกลำบากและมาออดอ้อนลูกสะใภ้ ขอกลับมาในสกุลก็ไม่แน่ว่านางจะใจอ่อน ทีนี้ถ้าเจ้าเด็กนี่กลับมา เจียอีก็ไม่แคล้วมาวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ แล้วเช่นนี้นางจะพยายามหาทางขับไล่บ่าวผู้นั้นออกไปทำไม หากสุดท้ายก็ไปไหนได้ไม่ไกลสักที เพื่อให้แน่ใจว่าลูกสะใภ้จะไม่รั้งเด็กคนนี้ไว้ อย่างไรวันนี้ก็ต้องทำทุกอย่างให้ชัดเจน

“หากเป็นความประสงค์ของท่านย่า หลานก็ยินดี” เป็นเด็กที่เชื่อฟังกว่าที่คิด ฮูหยินผู้เฒ่าคงจะคิดเช่นนี้อยู่ ทว่าหลิวเฟยเจินที่ก้มหน้ายกมือขึ้นมาประสานทำความเคารพนั้นเก็บซ่อนรอยยิ้มไว้ หากไม่ใช่ว่าตัวเองยังอายุแค่แปดปีแล้วละก็ จะลุกมาเขียนสัญญาแสดงความจำนงไม่เกี่ยวข้องและโยนใส่หน้านางด้วยตัวเองให้ดูคิดว่าใคร ๆ ก็อยากเป็นส่วนหนึ่งในสกุลของเจ้าหรืออย่างไร!

สกุลหลิวมีอะไรดีกัน มีมารดาที่อำมหิตผู้หนึ่ง ท่านย่าที่เย็นชาไม่เห็นแก่ความรักความสัมพันธ์ บิดาที่ไม่เอาไหน และญาติพี่น้องที่มุ่งแต่จะหาโอกาสเหยียบศีรษะกันปีนขึ้นไปอย่างนั้นหรือ

หลิวเฟยเจินดูเหมือนจะยอมรับเงื่อนไขที่นางว่ามาแต่โดยดี

เห็นท่าทีที่ไม่โต้แย้งเช่นนี้ หญิงชราผู้เป็นใหญ่เหนือใครในบ้านจึงส่งสายตาให้พ่อบ้านที่รออยู่ เขาเดินเข้ามาพร้อมกับกระดาษสัญญาในมือ หลิวเฟยเจินแม้ไม่ใช่หลานรักแต่ก็ได้รับการศึกษาและฝึกเขียนตัวอักษรมาบ้าง จึงลงชื่อและประทับลายนิ้วมือของตนเอง ทว่าก่อนจะกระทำการเช่นนั้น...

“แต่เกรงว่าด้วยฐานะของหลานกับท่านแม่ที่ไม่มีสมบัติอะไรติดตัว จะทำให้ต้องวนเวียนอยู่ในเมืองนี้อย่างช่วยไม่ได้ ขอท่านย่าโปรดเห็นใจ” จะยอมง่าย ๆ ได้อย่างไร สกุลหลิวคิดแต่จะหาประโยชน์แล้วคนอื่นเขาคิดไม่ได้เหมือนกันหรือ คิดจะจัดการกันอย่างนั้นก็ต้องดูว่าอีกฝ่ายยอมง่าย ๆ หรือไม่

ท่าทางนอบน้อมและจำนนต่อชะตากรรมไม่ทำให้ฮูหยินผู้เฒ่ารู้สึกสงสารแต่อย่างใด กลับกัน ในใจของนางกลับเต้นแรงด้วยลูกไม้ของจอมไถเงิน เหลือแต่พูดว่าหากอยากให้ไปไกล ๆ ก็เอาเงินมาเสีย

เช่นนี้ให้อยู่ในบ้านต่อไม่ดีกว่าหรือ ตั้งแต่เจียอีคลอดและยกลูกให้ลูกสะใภ้ของนาง ทั้งเจียอีและบุตรชายของนางก็อยู่ในสายตาอย่างเคร่งครัด นางไม่เปิดโอกาสให้บุตรชายได้ใกล้ชิดเจียอีอีกเลยนับแต่คืนนั้น หากเจียอีกับลูกออกจากบ้านไปแต่ยังอยู่ในเมืองนี้ไม่แคล้วทางจะสะดวกให้บุตรชายของนางไปหามากกว่า!

เป็นความจริงที่ว่าหากไม่มีทรัพย์สมบัติใด ๆ อย่างดีก็คงทำได้แค่หากินอยู่ในเมืองถงไห่ และหากยังอยู่ที่นี่ก็ไม่แคล้วที่บุตรชายของนางจะไปหา หลิวเฟยเจินใช้ความกังวลของนางมาเรียกเอาผลประโยชน์ เห็นได้ชัดว่าหลานเกออายุน้อยผู้นี้มีสมองมากกว่าที่ใครคิด ฮูหยินผู้เฒ่ากัดฟันข่มโทสะไว้ ไม่คิดเลยว่านางชราจนปูนนี้จะโน้มน้าวเด็กคนหนึ่งไม่ได้

“เห็นแก่ที่เจ้ามีสายเลือดสกุลหลิวอยู่บ้าง ตัวข้าจะเมตตามอบทรัพย์สินบางส่วนให้เจ้ากับมารดาไปตั้งตัว เป็นทรัพย์สินก้อน

สุดท้ายที่เจ้าควรจะได้รับ”

หลิวเฟยเจินได้ยินเช่นนั้นก็อยากจะหัวเราะ จนป่านนี้ยังจะมีความเมตตาอันใดอีก

“หลานซึ้งใจในความเมตตาของท่านย่ายิ่งนัก” เด็กตัวน้อยก้มลงคารวะ

อย่างไรก็ดี เงินที่ให้มาคงพอให้สองแม่ลูกย้ายไปเมืองอื่นได้ เพื่อตัดปัญหาความกังวลใจในภายภาคหน้า ไม่แน่ว่าอาจเยอะกว่าที่คิดไว้เพราะหญิงชราคงอยากให้หนีไปไกล ๆ ไปแคว้นอื่นได้ยิ่งดี

กับสกุลหลิวนี้ใครจะอยากอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกันเล่า

หลังจากบรรลุข้อตกลงที่ทั้งสองฝ่ายพึงพอใจ พ่อบ้านก็กระทำการฉับไว รีบให้คนไปช่วยยกทรัพย์สินที่ควรจะให้สองแม่ลูกเอาไป เมื่อเสร็จธุระหญิงชราก็โบกมือ เป็นอันไล่ส่งคนออกไป ซึ่งแน่นอนว่าไถเงินได้แล้วหลิวเฟยเจินก็ไม่อยากอยู่ที่นี่อีก

จากนี้ตนก็จะไปใช้ชีวิตไกล ๆ อย่างสงบสุขอยู่กับผู้เป็นมารดาเสียที ความแค้นอะไรนั่น หลิวเฟยเจินใช้ชีวิตกับมันมานานจนไม่อยากคิดถึงอีกแล้ว ความสุขต่างหากที่เป็นสิ่งที่อยากจะไขว่คว้า ดื่มด่ำ ชีวิตหนึ่งของคนเราไม่ได้ยาวนานถึงขั้นนั้น จะอย่างไรก็ไม่ควรเสียเวลาคิดถึงคนอื่นมากกว่าตัวเอง เพียงได้กลับมาเจอมารดาอีกครั้งเขาก็ไม่คิดจะแก้แค้นคนสกุลหลิวอีก หากอีกฝ่ายไม่หาเรื่องอีก แยกย้ายกันไปก็ดี ความแค้นระหว่างกันไม่จำเป็นต้องสานต่อให้ยืดเยื้อ

แต่ก็มีเรื่องที่ทำแล้วสามารถจากไปได้เลย ไม่ต้องอยู่รอทำต่อให้เห็นผลเช่นกัน

“เฟยเจินไม่อยู่ ขอท่านย่าดูแลสุขภาพกายให้ดี มีชีวิตยืนยาวไม่ป่วยไข้” ก่อนจากไปเกอน้อยได้หันมาทำความเคารพหญิงชราผู้เป็นย่าอีกครั้ง นี่อาจเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สามารถสร้างแรงกระเพื่อมใด ๆ ได้ แต่หลิวเฟยเจินก็ไม่ได้สนว่ามันจะสำเร็จหรือไม่

อยู่แล้ว “ของหวานใด ๆ ที่กินอยู่ไม่ดีต่อสุขภาพนัก ขอให้ท่านย่าลดหรือละเว้นบ้าง”

เดิมทีในใจของฮูหยินเฒ่านั้นรู้สึกเบาสบาย แม้เคยคาดหวังจะใช้ประโยชน์จากใบหน้างดงามนี้ แต่สกุลหลิวไม่ขาดบุตรอนุภรรยากำจัดเจียอีไปย่อมดีที่สุด นางจึงไม่ใคร่จะสนใจคำอวยพรนัก ก็แค่ลมปากของเด็กอายุแปดปีที่อยากจะเอาอกเอาใจเพื่อผลประโยชน์เล็กน้อย

“โดยเฉพาะของหวานบางชนิดที่อาจเป็นสาเหตุทำให้เจ็บเหมือนใครเอามีดมาแทงหน้าอก ขอให้ท่านย่าหลีกเลี่ยงเพื่อสุขภาพกายและสุขภาพใจที่ดีนะขอรับ” ทว่าคำพูดนี้แม้แต่คนที่ไม่ใคร่จะใส่ใจเช่นนางก็ยังต้องหยุดฟัง

“...” อาการเจ็บหน้าอกอย่างนั้นหรือ

นางไม่เคยบอกใครเลยนะ...

แผ่นหลังของเด็กน้อยผู้ซึ่งเป็นหลานคนหนึ่งของนางหายลับไปจากสายตาแล้ว ทิ้งไว้เพียงความสงสัยจากคำพูดที่อาจไม่ได้ต้องการจะสื่อความนัยอะไรก็เป็นได้ เด็กแปดปีเช่นหลิวเฟยเจินจะรู้อะไร เจ้าตัวก็คงพูดไปเรื่อย กระนั้นคำบางคำก็เหมือนจะเจาะจงเกินไป ราวกับว่าอีกฝ่ายรู้อะไรบางอย่างมา

สัญชาตญาณบอกนางว่าต้องกระทำการอย่างระมัดระวัง

ฮูหยินผู้เฒ่าเผยสีหน้าเป็นกังวลออกมาหลังจากที่ไม่มีใครอยู่ในห้อง นางเป็นคนชอบกินของหวานมาแต่ไหนแต่ไร ในทุก ๆ วันจะต้องกินกับน้ำชายามบ่าย ซึ่งแน่นอนว่านางไม่ได้กินคนเดียวทุกวันจะต้องมีเพื่อนร่วมโต๊ะอาหารว่างด้วย และส่วนใหญ่นางมักกินกับคนโปรดอย่างฉินซูหนี่...ลูกสะใภ้ของนาง

อย่างน้อยสามครั้งต่อสัปดาห์ ฉินซูหนี่จะทำขนมมาให้และจะดื่มน้ำชาด้วยกัน ลูกสะใภ้นั้นกินน้อย ปากบอกไม่ค่อยชอบกินของหวาน ดังนั้นเกือบทั้งหมดจึงเป็นฮูหยินผู้เฒ่าที่กิน

เพราะคิดว่าลูกสะใภ้อยากเอาใจจึงไม่เคยนึกระแวงสงสัย อย่างไรที่อีกฝ่ายแต่งงานเข้าสกุลหลิวได้ก็เป็นนางที่ส่งเสริม การได้สตรีจากตระกูลบัณฑิตมาย่อมทำให้สกุลพ่อค้าอย่างสกุลหลิวดูดีในเมืองถงไห่นี้ ฉินซูหนี่จึงถูกวางตัวให้แต่งเข้าสกุลหลิวมาตั้งแต่นางยังอายุน้อย พวกนางแม่สามีลูกสะใภ้สร้างความสัมพันธ์อันดีกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

หรือบางทีที่หลิวเฟยเจินขอแยกตัวไปใช้ชีวิตกับเจียอีจะเป็นเพราะอะไรบางอย่างที่ไม่เคยมีใครรู้ ฉินซูหนี่น่ะหรือจะมีเมตตารับเลี้ยงลูกบ่าวให้สามีอย่างที่ใคร ๆ คิด นางพอจะเดาได้ว่าลูกสะใภ้ทำเพื่อหน้าตาของตัวเอง แต่ตราบใดที่เด็กที่เลี้ยงมาไม่ได้ดูผิดปกติก็แสดงว่าไม่มีปัญหาที่การเลี้ยงดู นางจึงไม่คิดจะก้าวก่าย อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็คงมีเพียงหลิวเฟยเจินเท่านั้นที่รู้

จะรั้งไว้ก็กลัวจะสูญเสียโอกาสในการขับไล่ออกไปอีก เรื่องนี้ฮูหยินผู้เฒ่ารู้สึกหนักใจไม่น้อย เห็นทีนางจะต้องสืบสวนเองเสียแล้ว บางทีลูกสะใภ้ที่นางมั่นใจ...อาจไม่ภักดีต่อสกุลหลิวอย่างที่ใคร ๆ คิดก็เป็นได้

ทางด้านของคนที่วางระเบิดไว้ในใจใครต่อใครกลับเดินตามพ่อบ้านไปอย่างสบายใจ ที่พูดออกไปเช่นนั้นย่อมคิดมาดีแล้ว ในอดีตชาติหลังจากขับไล่เจียอีออกไปไม่นานฮูหยินผู้เฒ่าก็เสียชีวิต ทุกคนต่างคิดว่าการจากไปของนางเป็นเพราะโรคชรา ทว่าในภายหลังหลิวเฟยเจินได้มาล่วงรู้ความจริงว่าการตายของฮูหยินผู้เฒ่าไม่ได้มาจากสาเหตุที่เรียบง่ายเช่นนั้น แต่เป็นเพราะถูกวางยาต่างหาก

ฉินซูหนี่อำมหิตเกินกว่าที่ใครจะคาดถึง ฮูหยินผู้เฒ่าอาจไม่เคยระวังภัย ลูกสะใภ้เองก็แสดงตัวเป็นคนดีต่อหน้าเสมอ จึงไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งจะถูกทำร้าย ในอดีตหลิวเฟยเจินก็คงไม่เชื่อเช่นกัน จนกระทั่งได้ยินนางพูดกับสาวใช้เกี่ยวกับยาพิษที่แอบใส่

ทีละเล็กทีละน้อยในของหวานที่ทำให้ฮูหยินผู้เฒ่ากินมาหลายปี

แม้จะเป็นมารดาสามีที่รักใคร่กันดีแล้วอย่างไร ฉินซูหนี่เห็นแก่บ้านเดิมมากกว่า และนางไม่เคยเคารพฮูหยินผู้เฒ่าจากใจจริงที่เอาอกเอาใจตั้งแต่เล็กก็เพื่อผลประโยชน์ทั้งนั้น สกุลบัณฑิตอะไรนั่นของนางก็ปลอมเปลือก หากวันหนึ่งฮูหยินผู้เฒ่ารู้เข้านางจะไม่แย่เอาหรือ

สกุลหลิวร่ำรวยแต่ใจแคบ ฮูหยินผู้เฒ่าแม้จะมีเมตตาต่อนางแต่กับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ กลับไม่เคยผ่อนปรนให้ส่งไปช่วยที่บ้านเดิมเลย เพื่อที่จะได้ควบคุมสกุลหลิวและสนับสนุนให้บ้านเดิมของนางมีอำนาจ มีทางเดียวคือต้องกำจัดเท่านั้น

แม้ไม่อาจโหมกระพือพายุไฟใส่สกุลหลิวได้ แต่การได้ปาหินก้อนเล็ก ๆ ใส่อาจก่อให้เกิดแรงกระเพื่อมที่ใครก็คาดไม่ถึง ต่อจากนี้ผู้ที่เกลียดชังพวกเขาสองแม่ลูกก็จะหันคมดาบเข้าหากัน จะตีกันหรือไม่หลิวเฟยเจินไม่นึกสนใจ ขอเพียงมีจุดดำเล็ก ๆ เกิดขึ้นในใจเพียงจุดเดียวก็ไม่อาจกลับมามีความสัมพันธ์ที่ดีดังเดิมได้ สำหรับเขาแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

น่าเสียดายที่ไร้โอกาสจะได้เห็นกับตา แต่แค่คิดว่าต่อไปนางร้ายแห่งสกุลหลิวทั้งสองจะต้องอยู่ร่วมกันอย่างหวาดระแวงอย่างไรทว่าผ่านมาหลายภพชาติ หลิวเฟยเจินค้นพบว่าอะไรสำคัญกว่าจึงไม่คิดที่จะอยู่กับครอบครัวที่ไม่เคยรักกันจริง ๆ เพียงเพื่อการแก้แค้นเพียงอย่างเดียว เกอน้อยพอจะจินตนาการได้ว่าอยู่สกุลหลิวต่อจะเป็นเช่นไร แต่ไปอยู่กับเจียอีนั้นจะเป็นเช่นไรยังคาดเดาไม่ได้ จึงตั้งตาเฝ้าคอยให้เหตุการณ์นั้นมาถึงเร็ว ๆ

ก่อนออกจากสกุลหลิวไปยังมีอีกที่ที่หลิวเฟยเจินจะต้องไปอย่างไรฉินซูหนี่ก็สร้างภาพเลี้ยงดูกันมาหลายปี เขาจำต้องไปร่ำลาเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายแสดงบทอาลัยอาวรณ์ต่อกันเป็นครั้งสุดท้าย

“ท่านแม่ ลูกมาลาท่านขอรับ” หลิวเฟยเจินไม่ได้แสดงท่าทาง

กระตือรือร้นหรือโศกเศร้าออกไป เจ้าตัวเพียงคำนับอีกฝ่าย พูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง ทว่าแอบซ่อนรอยยิ้มเย้ยหยันบนใบหน้าอย่างแนบเนียน

กับลูกเลี้ยงอย่างหลิวเฟยเจินผู้นี้ แน่นอนว่าอีกฝ่ายอุ้มกันมาเลี้ยงเพื่อสร้างภาพภรรยาผู้มีเมตตาและยุติธรรมให้คนอื่นดู แต่ในเรื่องความรักความผูกพัน เวลาหลายปีที่เลี้ยงดูมาไม่ได้สร้างความรู้สึกที่ดีต่อกันขึ้นมาได้จริง ๆ

มีเพียงหลิวเฟยเจินในอดีตชาติที่มองธาตุแท้ของมารดาเลี้ยงผู้นี้ไม่ออก ฉินซูหนี่เก่งเรื่องการแสดงและกำกับบทบาทเป็นอย่างมาก ต่อหน้านางแสดงให้เห็นว่ารักและเอ็นดูกันอย่างแท้จริง ขณะเดียวกันก็สร้างสถานการณ์ให้หลิวเฟยเจินเข้าใจมารดาผู้ให้กำเนิดของตนผิดไป จึงนำมาสู่ความพ่ายแพ้และล้มเหลวจนถึงชีวิตอย่างน่าเสียดาย

สำหรับฉินซูหนี่ การเลี้ยงบุตรเกออย่างใกล้ชิดจึงจะสามารถควบคุมความคิดของเด็กคนนี้ได้ ทีนี้การทำร้ายศัตรูหัวใจก็เป็นเรื่องที่ง่ายดาย จะมีอะไรทำให้ผู้เป็นมารดาคนหนึ่งเจ็บปวดไปได้มากกว่าการถูกลูกของตัวเองเกลียดชังอีกเล่า

ถึงเกอบ่าวผู้นั้นจะไม่ได้มีชีวิตที่ดี ไม่มีอะไรให้น่าอิจฉาริษยา ทว่าความเกลียดชังไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลที่เข้าใจได้เสมอไป ต่อให้นางไม่ได้รักใคร่สามีจนถึงขั้นไร้สมอง แต่นางก็ไม่อาจทำใจยอมรับว่าบุตรสาวตระกูลบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถอย่างตนจะพ่ายแพ้ต่อเกอบ่าวที่มีดีแค่หน้าตาและมารยามัดใจบุรุษ

ต่อให้สามีไม่เอาไหนของตนจะลุ่มหลงอนุภรรยาและแอบเกี้ยวพานคนนั้นคนนี้มากมาย แต่แค่นางหรือมารดาของอีกฝ่ายแสดงท่าทีไม่พอใจเพียงเล็กน้อย ‘หลิวป๋อเหวิน’ สามีของนางก็จะหยุดทันที

มีเพียงเกอบ่าวผู้นี้เท่านั้นที่หลิวป๋อเหวินยึดติดจนไม่ฟังใคร

ต่อให้ชายขี้ขลาดคนนั้นจะไม่กล้ามีปากเสียงกับนายหญิงผู้ควบคุมเรือนหลังอย่างพวกตน แต่เขาก็มักแอบเข้าหาเจียอีทุกครั้งที่มีโอกาสเสมอ แล้วใครจะไปจับมัดเอาไว้ได้ ให้นั่งเฝ้าทั้งวันก็ไม่ไหวหรอก

สบโอกาสที่พวกนางพลั้งเผลอ ในที่สุดนายท่านหลิวก็เข้าหาเกอบ่าวผู้นั้นจนทำคนตั้งครรภ์ขึ้นมาจริง ๆ ตอนนั้นฉินซูหนี่โกรธแค้นเจียอีจนแทบอยากฆ่าให้ตาย หากเกอแพศยานั่นไม่ทอดสะพานให้มีหรือสามีขี้ขลาดของนางจะทำเรื่องหน้าไม่อายไม่สนคำเตือนคำรั้งของใคร แต่จะฆ่าให้ตายก็ทำไม่ได้ ภาพลักษณ์ของนางไม่ได้สร้างขึ้นภายในวันเดียวจะให้ความเคียดแค้นทำลายเรื่องดี ๆ ที่สะสมมาตลอดหลายปีไม่ได้เด็ดขาด นางจึงได้แต่กลั้นกลืนฝืนทน เก็บความแค้นเคืองไว้

จนในที่สุดนางก็มีโอกาสได้กำจัดเกอบ่าวผู้นั้นออกไปจากบ้านสกุลหลิวเสียที

ฉินซูหนี่หยิบผ้าเช็ดหน้าปักลายขึ้นมาซับน้ำตาที่ไหลริน กิริยานั้นดูงดงามดั่งภาพวาด จะกล่าวว่าเป็นกิริยาที่ได้รับการสั่งสอนมาอย่างดีก็ว่าได้ แต่จะกล่าวว่าได้รับการฝึกฝนการแสดงมาอย่างดี... ก็ว่าได้เช่นกัน

“เฟยเจิน เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ไปได้ ฮึก แม่ไม่อยากให้เจ้าไป”

“ถ้าเช่นนั้นลูกไม่ไปแล้วก็ได้”

“...”

อย่างนี้ไม่ได้สิ...

“อะ...เอ่อ” นักแสดงเจ้าบทบาทถึงกับไปต่อไม่เป็น นี่มันอะไรกันนี่

“ท่านแม่ ลูกไม่ยินยอม ไม่อยากให้เป็นเช่นนี้เลย!” หลังจากที่แพ้เสียงในหัวไปครั้งหนึ่ง หลิวเฟยเจินก็กลับมาแสดงบทบาทที่สมควรอีกครั้ง คิดว่าตัวเองเล่นละครเป็นคนเดียวหรืออย่างไร หลิวเฟยเจินคนนี้ก็ไม่ใช่เด็กไม่รู้ความเหมือนกัน

“อะ...เจ้า” ฉินซูหนี่ถึงกับนิ่งงัน ตอนนี้นางไม่ต่างจากถูกเขย่าไปเขย่ามา

“ท่านแม่ ใจจริงแล้วลูกไม่ได้อยากไปจากท่านเลย แต่ถ้าไม่ทำเช่นนี้แล้วคนจะครหาว่าท่านอย่างไร คนจะมองสกุลหลิวอย่างไร มีแม่แท้ ๆ ที่น่าละอายเช่นนี้ ลูกกลัวเหลือเกินว่าจะทำให้พวกท่านได้รับผลกระทบไปด้วย!” หลิวเฟยเจินพูดทั้งน้ำตา แสดงให้เห็นถึงความอัดอั้นตันใจที่ตนมี

อันที่จริงคนจะมองเช่นไรหลิวเฟยเจินสนใจที่ไหนกัน แต่เพื่อไม่ให้ใครสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างเขากับมารดาที่ไม่เคยได้พูดคุยกันดี ๆ ข้ออ้างนี้ได้ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อทำให้ทุกอย่างดูสมเหตุสมผลว่ากันตามตรงเพื่อที่จะได้ออกจากที่แห่งนี้ได้เร็วที่สุด ให้บีบน้ำตาทุบศีรษะซกตัว เขาก็ยอมทำ

หลิวเฟยเจินจับจุดที่ว่าคนสกุลหลิวให้ความใส่ใจแก่คำครหาและหน้าตาเป็นอย่างมาก การที่มีคนเล่าลือว่าอนุภรรยาคนหนึ่งของนายท่านสกุลหลิวมีชู้ อาจส่งผลกระทบต่อการแต่งงานของเด็กหนุ่มและเด็กสาวในบ้าน แม้แต่ผู้ใหญ่ทั้งหลายก็คงหน้าบางไม่กล้าเผชิญหน้ากับสายตาของคนนอกที่มองมา สถานะของหลิวเฟยเจินที่เป็นบุตรเกอของอนุภรรยาผู้นั้นจึงค่อนข้างจะน่าอึดอัด หากติดตามมารดาที่มีชู้ของตนออกไปเสีย ก็จะช่วยทำให้คนในบ้านรู้สึกสบายใจขึ้น

ข้ออ้างที่ทำเพื่อสกุลหลิวเช่นนี้จึงเหมาะสมยิ่งนัก ต่อให้ฉินซูหนี่ผูกพันและรักลูกเลี้ยงของตนจริง ๆ ก็ไม่อาจโต้แย้งได้อย่างเต็มปากเต็มคำ อย่างไรมารดาสามีของนางก็ต้องไม่ยอมให้เก็บหลิวเฟยเจินไว้แน่ และไม่รู้ว่าโชคดีหรือไม่...ที่นางไม่ได้รักใคร่ลูกเลี้ยงผู้นี้นัก

แม้จะได้เลี้ยงดูเด็กคนหนึ่งมาตั้งแต่ยังแบเบาะ แต่นั่นไม่ได้ทำให้นางรักใคร่เด็กคนนี้เลยสักนิด แค่ต้องฝืนทำดีด้วยก็เต็มกลืน

แล้ว จะให้ทำใจรักย่อมเป็นไปไม่ได้ หลิวเฟยเจินได้รับใบหน้าแพศยามาจากผู้เป็นมารดาที่นางเกลียดชัง วันหนึ่งไม่แคล้วเด็กคนนี้อาจใช้ใบหน้าตัวเองไต่เต้าให้ได้ดีกว่าลูกของนาง ต้องมองใบหน้าแบบนี้ทุกวัน นางไม่สามารถทำใจให้รักไหวจริง ๆ

ในที่สุดโอกาสที่จะไล่ออกไปก็มาถึงแล้ว เหตุใดนางจะไม่คว้าไว้

หลังจากนั้นสองแม่ลูกก็ยื้ดยุดกันพอประมาณ หลิวเฟยเจินปอกลอกเงินแห่งความรักจากมารดาเลี้ยงมาได้อีกจำนวนหนึ่ง ฉินซูหนี่รีบตกลงยื่นให้อย่างรวดเร็ว กลัวเด็กน้อยที่ไม่เคยเผชิญความลำบากจากโลกภายนอกจะหวาดกลัวเปลี่ยนใจไม่ไปแล้วอีกครั้ง รวม ๆ กันแล้วคงช่วยให้สองแม่ลูกได้ใช้ชีวิตอยู่ต่อได้อีกสักพัก

พ่อบ้านเหมือนจะเดินมาส่งแต่แท้จริงแล้วเดินมาควบคุม

ให้หลิวเฟยเจินเดินทางไปยังที่ว่าการเพื่อยื่นเอกสารถอดถอนชื่อแซ่ออกจากสกุลโดยไม่บิดพลิ้ว เจียอีที่ยืนรอท่ามกลางสายตาดูถูกและเวทนารู้สึกเป็นกังวลเมื่อเห็นลูกน้อยที่เพิ่งเดินมาถึง ดวงตาของเจ้าตัวน้อยยังคงมีคราบน้ำตา ดูแล้วคงจะอาลัยสกุลหลิวอยู่เป็นแน่

“ไปกันเถอะ” พ่อบ้านเอ่ยขึ้น แม้เจียอีไม่รู้ว่าเขาจะพาไปไหน แต่เห็นบุตรเกอเดินตามพ่อบ้านไปจึงเดินตามคนทั้งสองไปห่าง ๆ อย่างสงบเสงี่ยม ในหัวยังคิดกังวลต่ออนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น

ไปอยู่กับคนไร้ทางไปเช่นตนนั้นจะมีอะไรดี มันอาจดีกว่านี้หากหลิวเฟยเจินจะอยู่ที่นี่ เป็นคุณชายคนหนึ่งของบ้าน แม้เจียอีจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อลูก แต่ใช่ว่าจะสามารถทำให้อยู่สุขสบายได้ ไม่รู้จริง ๆ ว่าเด็กคนนี้คิดอะไรอยู่ ถึงเลือกจะเดินทางไปกับตนทั้ง ๆ ที่ไม่เคยได้ใกล้ชิดกันเลย

ไม่สิ...ในตอนที่ลูกน้อยยังเล็ก ก็เป็นเจียอีที่โอบอุ้มและให้นม ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาเดียวที่เจียอีมีความสุขที่ได้มีใครสักคนเป็นคนในครอบครัวของตัวเอง ตั้งแต่มาอยู่ที่บ้านสกุลหลิวสิ่งที่เจียอีมีก็แค่ความโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งพา ถูกรังแกและถูกข่มเหง สูญเสียความรู้สึกภาคภูมิใจในฐานะมนุษย์คนหนึ่งไปนานแล้ว มีชีวิตอยู่เหมือนตายทั้งเป็น

หลิวเฟยเจินอาจเป็นผลผลิตของความผิดพลาดครั้งนั้น แต่เจียอีผู้โดดเดี่ยวกลับมองบุตรเกอเป็นแสงสว่างในโลกที่มืดมิด ทว่าวันหนึ่งลูกที่เพิ่งหย่านมมารดาได้ไม่เท่าไรกลับถูกพรากจากอกไป เจียอีต้องกลับไปนอนรวมกับบ่าวไพร่คนอื่นๆ และถูกจับตาดูอยู่ตลอด ถูกกีดกันไม่ให้พบลูกกับนายท่านของตระกูลหลิว

มาถึงที่ว่าการเมืองถงไห่แล้วแต่เจียอียังคงอยู่ในภวังค์ ไม่ได้สนใจเลยว่าตอนนี้พ่อบ้านกับหลิวเฟยเจินกำลังทำอะไรกันอยู่ รู้แต่เพียงว่าเสมียนคนหนึ่งยื่นเอกสารและซักถามอะไรบางอย่างจนกระบวนการทุกอย่างใกล้จบสิ้นแล้ว สติของเจียอีก็ยังไม่กลับมา

“ท่านแม่” เสียงเรียกของหลิวเฟยเจินปลุกให้เจียอีหลุดจากภวังค์

“อะ...เอ่อ...” ร่างบางสะดุ้งด้วยเสียงเรียก เพราะไม่เคยสนทนากันเช่นนี้จึงทำตัวไม่ถูก

“แซ่เดิมของท่านคือแซ่อะไรหรือ” หลิวเฟยเจินเอ่ยถาม นี่เกรงว่าจะเกี่ยวกับเอกสารของที่ว่าการนี้กระมัง

“คุณชายต้องการจะทราบไปเพื่ออะไรหรือขอรับ” เจียอีนั้นตั้งแต่ลูกถูกพรากไป สถานภาพระหว่างกันก็เป็นแค่นายกับบ่าว คำเรียกขานที่ควรจะเป็นกลับถูกเปลี่ยนเป็นเช่นนี้

“ข้าจะไปใช้แซ่ของท่านก็เท่านั้นเอง”

“อะไรนะ” จะใช้แซ่ของเขา...

นี่มันเรื่องอะไรกัน?!

หลิวเฟยเจินอธิบายสั้น ๆ ถึงสาเหตุที่ต้องถามไถ่ชื่อแซ่ของผู้เป็นมารดาเท่านั้นเอง ทว่าปฏิกิริยาของมารดาดูตกใจจนขวัญหนีไปหมด เมื่อครู่นี้ยังเศร้าซึมอยู่เลย หลิวเฟยเจินจึงเข้าใจว่าตนอาจทำบางอย่างผิดพลาดไป

“ข้าจะถอดชื่อตัวเองออกจากสกุลหลิว จึงขอใช้แซ่ของท่านแม่ได้หรือไม่” แม้อยากจะเปิดเผยว่าฮูหยินผู้เฒ่าเป็นคนสั่งมาแต่ก็พูดไม่ได้ ทั้งเสมียนของที่ว่าการยังเป็นคนนอก และพ่อบ้านผู้นี้ก็ยังยืนคุมอยู่ หลิวเฟยเจินจึงไม่สามารถเปิดเผยเรื่องราวใด ๆ ออกมา

“แต่...เช่นนี้มันจะดีหรือขอรับ” เป็นเจียอีที่เป็นเดือดเป็นร้อนไม่คิดเลยว่าจะต้องทำการใหญ่เพียงนี้ นี่ไม่ใช่ว่าสกุลหลิวตัดคุณชายน้อยออกจากตระกูลและจะไม่ให้มีส่วนเกี่ยวข้องอีกเลยหรือ

“ดีสิขอรับ” ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้ากลมเนียนนั้นช่างเป็นรอยยิ้มแห่งความยินดี “ข้าอยากใช้แซ่ของท่าน” ฟังเช่นนี้แล้วผู้เป็นมารดาจะใจอ่อนไม่ลงเชียวหรือ เจียอีที่มักน้อยใจต่อโชคชะตาได้แต่กลืนน้ำลาย ทั้งดีใจทว่าก็เป็นกังวล

“บ่าว...” แค่ได้ยินลูกเรียกว่าแม่ นั่นก็เกินกว่าที่ฝันไว้ ตอนนี้ลูกขอใช้แซ่เดียวกันอีก

“ท่านแม่” เสียงเรียกของหลิวเฟยเจินทำให้ผู้เป็นมารดาแทบหลั่งน้ำตา มาถึงขั้นนี้แล้วเจียอีคงพูดโน้มน้าวอะไรไม่ได้อีก

หลายปีมาแล้วที่เจียอีไม่ได้เอ่ยถึงแซ่ของตน ไม่มีคนในสกุลหลิวคนไหนเคยถามกันเลยกระมัง เจียอีไร้ครอบครัวและไร้ความทรงจำ มาอยู่ที่บ้านสกุลหลิวได้เพราะถูกขายมาเป็นบ่าวรับใช้ น่ากลัวว่านานวันเข้าแซ่ของตนก็อาจลืมเลือนไป

“แซ่อวิ๋น” อวิ๋นเจียอีเอ่ยปากออกมา นี่เกรงว่าจะเป็นการเอ่ยแซ่ของตนในรอบหลายปีเลยทีเดียว “เป็นแซ่อวิ๋น” นานกว่านี้แซ่นี้คงหายไปจากโลกใบนี้พร้อมชีวิตของอวิ๋นเจียอีจริง ๆ

“เช่นนั้นต่อไปข้าคืออวิ๋นเฟยเจิน” ไม่นึกเลยว่าจะมีคนมา

สืบทอดสกุลนี้ของเขา

หลังจากนี้...

จะไม่มีอีกแล้วหลิวเฟยเจิน...

จากนี้มีแค่อวิ๋นเฟยเจินเท่านั้น!

สอง

หยกลายเมฆ

เมื่อเสร็จธุระพ่อบ้านสกุลหลิวก็ไม่รอช้าเอ่ยลาและจากไปทันที ที่ยังอยู่มีเพียงสองแม่ลูกที่ไร้ซึ่งความคุ้นเคย แต่ต่อจากนี้ทั้งสองจะต้องสร้างความสนิทสนมกัน นี่คือเป้าหมายแรกของอวิ๋นเฟยเจินหลังออกจากบ้านสกุลหลิวอย่างเป็นทางการ!

อวิ๋นเจียอีผู้เป็นมารดานั้นยังเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำตัวไม่ถูกและไม่รู้จะพูดอย่างไรกับผู้เป็นลูก เกรงว่าที่ผ่านมาความร้ายกาจของคุณชายสามสกุลหลิวจะทำให้เกอบ่าวผู้นี้หวาดกลัวไม่น้อย ยามที่ใช้สถานะแม่ลูกได้อย่างเปิดเผยก็ยังไม่สามารถสลัดความรู้สึกไม่มั่นใจออกไปได้

“ท่านแม่ ท่านไม่สบายหรือ” อวิ๋นเฟยเจินที่เสนอให้เข้าพักในโรงเตี๊ยมราคาถูกแห่งหนึ่งในเมืองเอ่ยถาม ตั้งแต่พ่อบ้านแยกตัวออกไป อวิ๋นเจียอีก็ไม่พูดอะไร เอาแต่เดินตามจนเป็นอวิ๋นเฟยเจินเองที่ต้องจับมืออีกฝ่ายให้เดินคู่กัน

“บ่าวไม่เป็นไรขอรับ” คำเรียกขานตัวเองเช่นนี้ฟังแล้วทำให้ปวดใจ ยามนี้ก็ใช้แซ่เดียวกันแล้ว เหตุใดยังแทนตัวเองว่าบ่าวอยู่อีก

แต่จะโทษใครได้ ในอดีตตอนอีกฝ่ายแทนตัวเองว่าแม่ก็เป็นคุณชายสามบ้านสกุลหลิวคนนั้นที่ผลักไสด่าทอจนทำให้หมดความมั่นใจ ตอนนั้นอวิ๋นเฟยเจินที่เพิ่งอายุห้าปีไม่รู้อะไร ถูกเป่าหูโดยสาวใช้รอบกายทำให้เกลียดชังมารดาจนทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายไปหลายต่อหลายครั้ง

ไม่รู้ทำไมเด็กโง่ผู้นั้นถึงเชื่อมั่นว่าการตั้งท่ารังเกียจมารดาผู้ให้กำเนิดจะทำให้คนอื่นแยกแยะความเกี่ยวข้องและสถานะของตนในบ้านจะมั่นคงขึ้น ช่างเห็นแก่ตัวเสียจริง

อวิ๋นเฟยเจินไม่รู้มาก่อนว่ามารดาถูกส่งไปทำงานที่เรือนซักล้างและถูกจับตาดูตลอด กว่าจะแอบหนีมาหากันได้ไม่ใช่ง่าย ๆ เมื่อได้พบยังถูกขับไสไล่ส่งและด่าว่าอย่างเย็นชา บาดแผลนี้ทำให้เสียใจจนแทบทนไม่ไหว

กระนั้นความเป็นมารดา ไม่ว่าลูกจะเป็นเช่นไร อวิ๋นเจียอีก็ไม่เคยโกรธ ยังคงทนใช้ชีวิตอย่างยากลำบากด้วยต้องการจะมั่นใจว่าลูกอยู่ดีมีสุข ต่อให้ไม่มีโอกาสได้พบหน้าแค่อยู่ในรั้วบ้านเดียวกันอย่างไรก็ยังหาข่าวคราวได้

“ท่านเรียกตัวเองว่าแม่ได้หรือไม่” อวิ๋นเฟยเจินเอ่ย หลังจากคิดถึงความผิดพลาดในอดีตของตน

“คุณชาย...”

“ข้าขอเป็นแค่เฟยเจินหรือเฟยเฟยของท่านได้หรือไม่” เด็กน้อยที่มีใบหน้าราวกับถอดแบบกันมาจ้องมองกลับไปด้วยดวงตาคลอหยาดน้ำ วอนขอคำเรียกที่เกอบ่าวเช่นอวิ๋นเจียอีอยากเรียกมาตลอด

เกอบ่าวใบหน้ามอมแมมก้มหน้าลง คิดพิจารณาถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น วันนี้เรื่องดี ๆ เกิดขึ้นในชีวิตของตนมากมายเกินไป ราวกับว่าทุกอย่างไม่ใช่เรื่องจริง จนบางทีอวิ๋นเจียอีก็คิดว่านี่เป็นความฝันไปแล้วจริง ๆ

“เฟยเฟย...แม่เรียกเฟยเฟยได้จริงหรือ” แล้วหากเป็นความฝัน จะลองเรียกดูก็คงไม่เป็นอะไรกระมัง

“ท่านแม่!” ร่างเล็กของผู้เป็นลูกโผเข้ากอดมารดาทันทีที่ได้ยิน นี่แหละคือสิ่งที่อวิ๋นเฟยเจินอยากจะฟังที่สุด ไม่ใช่แค่อวิ๋นเจียอีที่ฝันว่าอยากใกล้ชิดลูก แต่อวิ๋นเฟยเจินเองก็มีความฝันเช่นนี้เหมือนกัน ในวันนี้เป็นความจริงแล้ว จึงไม่อาจอดกลั้นความปลื้มปีติได้อีก

ถึงอวิ๋นเจียอีจะไม่อยากเชื่อหูตัวเองกับคำขอของบุตรเกอ แต่พอได้เรียกออกไปน้ำตาก็ไหลอาบแก้ม หากนี่คือฝันก็ขอให้อย่าได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย มันดีจนไม่อยากตื่นมาพบเจอกับความเป็นจริงอันโหดร้าย สองแม่ลูกร้องไห้กอดกันกลมถ่ายทอดความสุขและความทุกข์ คนหนึ่งก็ยินดีที่ได้อยู่กับลูกที่ถูกพรากไป อีกคนก็ยินดีที่จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับคนที่ตนรู้สึกผิดที่สุด กอดกันอยู่นานจนกระทั่งผละออกจากกัน

“ท่านแม่ ที่ผ่านมาข้าขอโทษ” อวิ๋นเฟยเจินร้องไห้จนตาบวมเป่ง เอ่ยคำขอโทษต่อสิ่งที่เคยทำในอดีต

“แม่ไม่โกรธเลย เฟยเฟยของแม่ อย่าร้องไห้”

อวิ๋นเฟยเจินไม่เคยใช้ชีวิตอยู่กับอวิ๋นเจียอีจึงไม่เคยรู้ว่าอ้อมกอดและคำปลอบโยนของเกอผู้นี้ให้ความรู้สึกเช่นไร วันนี้ได้ประจักษ์แล้ว ความรู้สึกของการมีคนในครอบครัวที่ห่วงใยกันจริง ๆ ดีเช่นนี้นี่เอง

โชคดีที่วันนี้อวิ๋นเฟยเจินตื่นขึ้นมาทันก่อนที่มารดาจะถูกไล่ออกจากบ้าน ข้อกล่าวหานั้นร้ายแรง ทั้งยังไม่เป็นความจริง ในอดีตชาติเขาที่ถูกสาวใช้พามาให้เผชิญหน้ากับมารดาผู้ให้กำเนิด ย่อมเชื่อคำใส่ร้ายนั้นโดยไม่คิดไตร่ตรองให้ดี และไม่แม้แต่จะมองแผ่นหลังของผู้เป็นมารดาที่ถูกป้ายความผิดยามเดินจากไป

เพื่อไม่ให้เดินตามความผิดพลาดเดิม อวิ๋นเฟยเจินเลือกที่จะตามมารดาออกมาด้วยในชาตินี้ นี่คือความปรารถนาหนึ่งเดียว

ที่ถูกเก็บงำมาอย่างยาวนานหลายชาติภพ เมื่อมีโอกาสหากไม่รีบคว้าไว้ การเกิดใหม่ในร่างเดิมของตนครั้งนี้คงไร้ซึ่งความหมาย

สองแม่ลูกได้มีโอกาสพูดคุยปรับตัวเข้าหากัน อวิ๋นเฟยเจินได้มองหน้ามารดายามมีชีวิตอยู่ใกล้ ๆ นาน ๆ นี่เป็นเพียงไม่กี่ครั้งที่ได้ทำเช่นนี้ แม้การทำงานหนักและไม่ได้รับการดูแลจะทำให้ดูหม่นหมองซูบเซียวไปบ้าง แต่เมื่อร่างบางเผยรอยยิ้มแห่งความสุขก็ดูสดใสเปล่งประกาย นี่คือความงดงามที่ซ่อนไว้ในชุดเก่า ๆ ที่มีรอยปะชุน

อวิ๋นเจียอีมีดวงตารูปเมล็ดซิ่งที่ซ่อนประกายแห่งความสดใสเอาไว้ เป็นดวงตาที่แค่มองก็รู้สึกได้ถึงความอ่อนโยน ใจดี ไม่มีพิษมีภัย แววตาใสซื่อบริสุทธิ์ชวนให้คนอยากเข้าหา น่าเสียดายที่หลายปีมานี้ความทุกข์ทรมานในบ้านสกุลหลิวทำให้ดวงตาคู่นี้มีแต่ความเศร้าหมอง จึงไม่มีใครมีโอกาสได้ยลโฉมคนงามที่แท้จริง

ใบหน้าของมารดาผู้ให้กำเนิดดูละมุนได้รูป เสียก็แต่แก้มตอบไปหน่อย ริมฝีปากก็ไม่หนาหรือไม่บางเกินไป หากบำรุงให้ดีอวิ๋นเฟยเจินเชื่อมั่นว่าจะต้องงามได้ยิ่งกว่านี้อีกเป็นแน่ หากไม่ใช่เพราะชีวิตของมารดาที่ผ่านมายากแค้น ไม่เคยได้กินอิ่มและนอนหลับอย่างสบาย สภาพที่ทรุดโทรมเช่นนี้ก็คงไม่มีให้ได้เห็น ทว่าขนาดยังไม่ใช่สภาพที่งดงามที่สุดของเกอผู้นี้ ก็ยังมีคนหลงใหลและอิจฉาริษยาจนมักถูกปองร้ายอยู่บ่อยครั้ง

“ท่านแม่ ท่านงดงามเหลือเกิน” อวิ๋นเฟยเจินจ้องมองผู้เป็นมารดาที่ยิ้มหวานอย่างเผลอไผล แม้เขาจะได้รับถ่ายทอดใบหน้างดงามจากเกอผู้นี้ แต่ก็ต้องยอมรับว่า ถ้าให้เปรียบเทียบกัน มารดายังดูงดงามกว่าตนมาก ต่อให้อวิ๋นเฟยเจินอายุมากกว่านี้ก็งดงามได้ไม่เท่านี้จริง ๆ น่าเสียดายที่ตกเป็นของบุรุษเห็นแก่ตัวผู้นั้น

“พูดอะไรของเจ้า” อวิ๋นเจียอีที่ถูกชมเขินอาย ตอนอยู่ในบ้านสกุลหลิวไม่มีใครพูดจาดี ๆ กับเขาสักครั้ง พอได้ยินคำชมก็ทำตัว

ไม่ถูก

“ท่านแม่ ข้าถามได้หรือไม่ว่าครอบครัวของท่านอยู่ที่ใด” ใบหน้าและกิริยาของอวิ๋นเจียอีทำให้อวิ๋นเฟยเจินนึกสงสัย หากไม่ได้มานั่งพูดคุยกันก็คงไม่สังเกต เห็นร่างกายเป็นเด็กเช่นนี้แต่จริง ๆ อวิ๋เฟยเจินนั้นนับว่าเป็นตาแก่คนหนึ่งแล้ว เรื่องการดูคนไฉนจะดูไม่ออก

“เกรงว่าจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว” จู่ ๆ เมื่อถูกถามเกี่ยวกับครอบครัว อวิ๋นเจียอีก็ชะงักไป หากมีครอบครัวให้พึ่งพา ไฉนถึงมาเป็นบ่าวในบ้านสกุลหลิวได้

“ท่านถูกนำมาขายตั้งแต่เมื่อไรหรือ”

“ก่อนจะมีเจ้าได้ไม่นาน แม่ถูกซื้อมาจากโรงค้าทาส” เห็นลูกมีความสนใจในอดีตของตนโดยที่ไม่ทำแววตาเหยียดหยาม อวิ๋นเจียอีก็ไม่รู้สึกติดขัดที่จะบอกเล่าสิ่งที่รู้ให้ฟัง

ตอนนั้นเขาอายุประมาณสิบหกปีจากการคาดการณ์ของหมอผู้หนึ่ง ตอนมาที่บ้านสกุลหลิวยังมีไข้สูง อวิ๋นเจียอีถูกพ่อบ้านคนเก่าซื้อตัวมาจากโรงค้าทาส ที่นายหน้าค้าทาสยอมขายให้พ่อบ้านแต่โดยดีก็คงเป็นเพราะเขาป่วยหนักเป็นตายเท่ากัน ต่อให้งดงามก็ไม่อาจขายให้หอคณิกาได้ สกุลหลิวจึงเป็นบ่อเงินบ่อทองที่รับเกอผู้นี้ไปแทน

“แล้วท่านแม่ไปอยู่ที่โรงค้าทาสได้อย่างไร ท่านมีคนรู้จักหรือคนในครอบครัวคนอื่นอีกหรือไม่ขอรับ”

“...”

“ท่านแม่...”

“แม่...” อาการปวดศีรษะจู่โจมกะทันหัน ร่างเล็กบางของเกอหนุ่มไม่มั่นคง น่ากลัวจะเป็นลมจนอวิ๋นเฟยเจินต้องถลาเข้าไปประคอง แต่จะอย่างไรเจ้าตัวก็เป็นแค่เด็กน้อย อวิ๋นเจียอีจึงกัดฟันพาตนไปนอนบนเตียงแข็ง ๆ ของโรงเตี๊ยมราคาถูก

มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล อวิ๋นเฟยเจินรู้สึกได้ แต่ถามว่ามารดาหลอกลวงหรือแสร้งทำหรือไม่ ก็ไม่น่าใช่ ตาแก่อย่างอวิ๋นเฟยเจินที่เกิดตายมาหลายต่อหลายครั้งค่อนข้างมั่นใจในความรู้สึกของตัวเอง

อวิ๋นเฟยเจินให้มารดานอนพักสักครู่ จะอย่างไรที่ผ่านมาอวิ๋นเจียอีก็ต้องทำงานอย่างหนักจึงอาจอ่อนเพลียไปบ้าง อีกทั้งวันนี้พวกเขายังเจอเรื่องหนัก ๆ มามาก เรื่องอดีตหรือที่มาอะไรนั่นค่อยว่ากันอีกทีก็ไม่สาย

เจ้าตัวเล็กแยกออกมาตรวจดูข้าวของที่นำมาด้วย เห็นรายการทรัพย์สินทั้งหมดก็คิดว่าควรจะทำอย่างไรต่อดี

ผ่านไปสักพักอวิ๋นเจียอีก็ค่อย ๆ ลืมตา เกอร่างบางเมื่อได้ พักผ่อนก็รู้สึกสดชื่นขึ้น เมื่อหันไปเห็นบุตรเกอของตนก็ยินดี นี่คือความจริงหาใช่ความฝันไม่ ตื่นมาแล้วก็ยังคงมีอวิ๋นเฟยเจินอยู่ไม่ไกลจากสายตา

“ท่านแม่!” เมื่อรับรู้ว่ามารดาตื่นแล้ว อวิ๋นเฟยเจินก็รีบผละออกจากข้าวของมาหา “ท่านตื่นแล้วหรือ นอนต่ออีกสักหน่อยดีหรือไม่”

“ไม่เป็นไรเฟยเฟย แม่ดีขึ้นมากแล้ว” เห็นลูกเป็นห่วงกันเช่นนี้อวิ๋นเจียอีก็ดีใจ ก่อนจะนึกขึ้นได้ถึงสาเหตุที่ทำให้ตนต้องหลบไปพัก “เฟยเฟย คงทำให้เจ้าผิดหวังแล้ว แต่แม่จำเรื่องในอดีตของตัวเองไม่ได้”

“ว่าอย่างไรนะขอรับ” เมื่อได้ยินดังนั้นอวิ๋นเฟยเจินก็งุนงง จำเรื่องในอดีตของตนไม่ได้ นี่มันเรื่องอะไรกัน

“นอกจากชื่อแซ่ แม่ก็จำอะไรไม่ได้เลย” อวิ๋นเจียอีนิ่งไปพยายามขบคิดเท่าไร สิ่งที่ได้กลับมาก็คือภาพเลือนรางและอาการปวดศีรษะที่เกินจะทนไหว

“ท่านแม่แน่ใจใช่หรือไม่ว่าท่านแซ่อวิ๋น”

“แม่ค่อนข้างมั่นใจ แต่ก็กลัวเหมือนกันว่าอาจเข้าใจอะไรผิด”

“อย่างไรนะขอรับ”

“ก่อนที่จะไปอยู่ในโรงค้าทาส แม่ก็จำอะไรไม่ได้เลย” ได้ยินเช่นนี้อวิ๋นเฟยเจินถึงกับนิ่งงัน “แม่ไม่มีความทรงจำก่อนหน้านั้นเลย”

นี่มันจะเป็นไปได้หรือ

ที่อวิ๋นเจียอีจะไม่มีความทรงจำของตัวเองจริง ๆ

ทั้งความทรงจำก่อนหน้า ความทรงจำช่วงวัยเยาว์ หรือความทรงจำเกี่ยวกับครอบครัวของตัวเอง ทั้งหมดอวิ๋นเจียอีล้วนจดจำไม่ได้ทั้งสิ้น รู้ตัวและเริ่มจดจำชีวิตของตัวเองได้ก็ตอนที่ถูกพามาขายอย่างไร้อนาคตที่โรงค้าทาส และมีความทรงจำที่ชัดเจนขึ้นหลังจากหายป่วยในบ้านสกุลหลิว

ครอบครัวอยู่ที่ไหน รอกันอยู่หรือไม่ ก็เป็นเรื่องที่ไม่สามารถตอบได้ อวิ๋นเจียอีเองก็คิดแบบคนทั่วไป ว่าหากมีความสัมพันธ์ที่ดีก็คงมีคนออกตามหาแล้ว แต่ถ้าตนเป็นเพียงบุตรเกอในบ้านที่ไม่ได้มีฐานะ จงใจทอดทิ้ง คงเป็นทางเลือกของพวกเขา

ทว่าเมื่ออวิ๋นเฟยเจินได้ยินกลับไม่คิดเช่นนั้น มารดาคงเจ็บปวดกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตเกินไปจึงเลิกหาคำตอบเรื่องอดีตของตัวเอง เพราะหากอดีตที่จำไม่ได้นั้นย่ำแย่กว่าปัจจุบัน การที่ไม่ได้รับรู้อะไรเลยคงจะดีกว่า

จะเค้นต่อก็ใช่เรื่อง เกอหนุ่มคิดจนปวดศีรษะ อาการดูย่ำแย่จนผู้เป็นลูกไม่อาจฝืนให้ทำต่อได้ พวกเขาจึงเปลี่ยนเรื่องคุย ยังมีอีกหลายเรื่องที่ควรพูดคุยและวางแผนกัน ในเมื่อพวกเขาตัดสินใจออกจากบ้านสกุลหลิวแล้ว ต่อไปก็ควรใช้ชีวิตให้ดี

“แม่ขอเตือนเจ้าเรื่องหนึ่ง การนอนโรงเตี๊ยมเช่นนี้เป็นเรื่องฟุ่มเฟือย เรายังต้องใช้เงินอีกมากจะประมาทไม่ได้” เป็นอวิ๋นเฟยเจินที่เสนอให้มานอนค้างที่นี่ หากไม่ใช่เพราะตอนนั้นกังวลจนไม่กล้า

แม้แต่จะเอ่ยเรียกตัวเองว่าแม่ เขาคงพูดเตือนออกไปแล้ว

“ขอให้ท่านแม่สบายใจ เรานอนที่นี่ไม่นับว่าแพงอะไร อีกอย่าง ...ข้ายังได้รับเงินทองมากมายมาจากฮูหยินผู้เฒ่ากับฮูหยินใหญ่”

“พวกเขายินดีให้เจ้ามาจริง ๆ หรือ” อวิ๋นเจียอีรู้มาตลอดว่าคนทั้งสองเป็นอย่างไร การที่บุตรเกอได้เงินมาจากคนเหล่านั้นเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อเกินไป

“พวกเขาล้วนยินดีมอบให้ ขอให้ท่านสบายใจ” อวิ๋นเฟยเจินยิ้ม เก็บซ่อนความจริงที่ว่าตนต้องเสียเวลาเล่นละครไปเพียงใดไม่ให้ผู้เป็นมารดารับรู้

“เป็นเช่นนี้เอง”

“ข้ามอบให้ท่านส่วนหนึ่ง” อวิ๋นเฟยเจินล้วงหยิบส่วนที่ต้องการให้มารดาเก็บไว้ออกมา อวิ๋นเจียอีกลับทำเหมือนเห็นของร้อนไม่ยอมรับไว้

“แม่คงรับไม่ได้ ทั้งหมดนี้คือเงินของลูก”

“ท่านแม่รับไว้เถิด จะอย่างไรข้าก็ยังเด็ก ถือของพวกนี้จำนวนมากย่อมไม่เหมาะสม” อวิ๋นเฟยเจินพยายามอธิบายเหตุผล เห็นลูกไว้ใจกันแม้แต่เรื่องนี้อวิ๋นเจียอีก็ดีใจ ในที่สุดก็ยินดีรับมา

“เจ้าพูดเช่นนี้แม่คงต้องรับไว้ แต่แม่มีบางอย่างจะมอบให้เจ้าเช่นกัน” อย่างไรเงินนี้ก็ต้องนำมาใช้เลี้ยงดูอวิ๋นเฟยเจินอยู่ดี อวิ๋นเจียอีจึงยอมรับ ทว่าจะให้รับอยู่ฝ่ายเดียวกลับไม่ยินยอม ชีวิตบ่าวในเรือนสกุลหลิวนั้นอย่างไรก็ลำบาก เรื่องทรัพย์สินเงินทองก็หาได้มีมากไม่ แต่อวิ๋นเจียอีอยากมอบของสิ่งนี้ให้ลูกเพื่อรับขวัญ

เกอบ่าวล้วงหยิบของชิ้นหนึ่งในห่อผ้าออกมา เป็นหยกที่ติดตัวเขามาตั้งแต่ก่อนเข้าไปเป็นบ่าวในบ้านสกุลหลิว แม้จะจำที่มาของหยกไม่ได้แต่ก็เก็บไว้อย่างทะนุถนอม เก็บซ่อนอย่างดีไม่ให้ใครมาเอาไปจากตัวได้

“อะไรหรือท่านแม่” อวิ๋นเฟยเจินรับหยกชิ้นเล็กมาไว้ในมือ

หยกนี้ดูแล้วเป็นของดี ถูกแกะสลักอย่างงดงามเป็นคำว่า ‘อวิ๋น’ ไม่แปลกที่มารดาจะปักใจเชื่อว่าตนแซ่อวิ๋น

อีกด้านของหยกถูกแกะสลักไว้เช่นเดียวกัน เป็นรูปก้อนเมฆ ทว่าลวดลายแบบนี้อวิ๋นเฟยเจินไม่เคยเห็นในยุคนี้มาก่อน เหมือนกับรูปวาดง่าย ๆ ของเมฆในยุคหนึ่งที่เขาเคยไปอยู่ ยุคนั้นเขาเคยมีชื่ออีกชื่อ เรียกว่า...

‘เมฆ’

ตุ้บ!

“เอ๊ะ!” โดยไม่ทันตั้งตัว ภาพตรงหน้าอวิ๋นเฟยเจินที่ควรเป็นมารดากลับปรากฏดินแดนแห่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่พวกเขานั่งอยู่ในห้องของโรงเตี๊ยม ไม่ได้ขยับตัวสักนิด ทำไมจู่ ๆ อวิ๋นเฟยเจินถึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้

‘ไม่เอานะ...ข้าจะไม่ไปจากท่านแม่เด็ดขาด!’ อวิ๋นเฟยเจินยืนกรานต่อสวรรค์ หากแกล้งกันแบบนี้ก็ใจร้ายเกินไปแล้ว ด้วยจิตมุ่งมั่นอวิ๋นเฟยเจินนึกถึงภาพสุดท้ายของมารดาที่อยู่ด้วยกันในโรงเตี๊ยม ฉับพลันภาพตรงหน้าก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง มารดากลับมาอยู่ตรงหน้ากันอีกครั้ง

“เฟยเฟย!” อวิ๋นเจียอีร้องเรียกอย่างตกใจ เมื่อครู่จู่ ๆ ลูกก็หายตัวไปต่อหน้าต่อตาตน เกอหนุ่มมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝาดไป

“ท่านแม่...” นี่มันจะอัศจรรย์เกินไปแล้ว

หยกนี่คืออะไรกัน!

หลังจากตั้งสติได้ อวิ๋นเฟยเจินก็ค่อย ๆ ระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อครู่ พลางมองหยกในมืออย่างคิดวิเคราะห์ อวิ๋นเจียอีหวาดกลัวเหลือเกิน จู่ ๆ อวิ๋นเฟยเจินก็หายไป

“ท่านแม่ เกรงว่าของที่ท่านมีนี้จะเป็นของวิเศษ” ในที่สุด

อวิ๋นเฟยเจินก็เปิดปากพูดสิ่งที่ตนคิด

“ของวิเศษ เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“นี่น่าจะเป็นของวิเศษจริง ๆ” อวิ๋นเฟยเจินพึมพำ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองมารดา “ท่านอย่าได้ตกอกตกใจไป ขอข้าลองอะไรบางอย่าง” เกอน้อยเอ่ยปากขออย่างจริงจัง อวิ๋นเจียอีกลัวความคิดนี้ของผู้เป็นลูกไม่น้อย ทว่าก็ไม่อยากขัดความมุ่งมั่น และทันทีที่ตนตอบตกลงอวิ๋นเฟยเจินก็หายไปอีกครั้ง

ช่างเป็นความอัศจรรย์ที่น่ากลัวเหลือเกิน!

ทิ้งมารดาไว้ในโรงเตี๊ยม อวิ๋นเฟยเจินก็กลับมายังสถานที่เดิมอย่างที่คิดไว้ เพียงเอ่ยคำว่า ‘เมฆ’ ในใจก็มายังสถานที่แห่งนี้ได้ เจ้าตัวน้อยไม่รอช้า สำรวจรอบ ๆ ด้วยความใคร่รู้

หรือนี่จะเป็นสิ่งที่เขาเรียกกันว่าอีกมิติหนึ่ง...อวิ๋นเฟยเจินที่เคยใช้ชีวิตมาหลายชาติภพได้รับฟังเรื่องราวมามากมาย รวมไปถึงทฤษฎีน่าเหลือเชื่อที่ได้รับการพิสูจน์และยังไม่ได้รับการพิสูจน์หนึ่งในนั้นคือเรื่องมิติต่าง ๆ ของจักรวาลอันกว้างใหญ่

ว่ากันว่าในจักรวาลนั้นประกอบไปด้วยมิติหลากหลาย แต่ละที่ก็มีความเชื่อ วัฒนธรรม และเทคโนโลยีแตกต่างไม่เหมือนกัน บางคนเชื่อว่าคนเราเมื่อตายไปจะได้ไปเยือนในอีกมิติหนึ่งหรือได้อยู่ในมิติเดิมแต่เป็นคนใหม่ในยุคที่แตกต่างกัน และแน่นอนว่าย่อมไม่มีความทรงจำในอดีตชาติเดิมหลงเหลือ ใช้ชีวิตเป็นคนใหม่ไปเลย

อวิ๋นเฟยเจินย่อมรู้สึกว่าทฤษฎีนั้นน่าเชื่อถือ เพราะตนก็เคยตายและย้ายไปย้ายมาอยู่ในโลกที่แตกต่างกัน แต่ที่ไม่ตรงกับทฤษฎีก็มีอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องที่เขาไม่เคยลืมว่าตนเป็นใครและทำอะไรมาบ้าง หากจะลืม ก็มีแค่เพราะมันนานเกินไป สมองเล็ก ๆ นี้จดจำได้ไม่ไหว จึงเลือกจำแต่เรื่องสำคัญ หรือที่อยากจะจำ

แต่ละที่นั้นมีความรู้ ความเชื่อ วัฒนธรรม และอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไป จะมีบ้างที่อวิ๋นเฟยเจินเคยใช้ชีวิตในโลกที่มีความใกล้เคียง

กับโลกที่ตนเกิดมาเป็นหลิวเฟยเจิน แต่ก็มีอีกหลายโลกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และหลังจากไปเกิดอีกครั้งก็ยังสามารถจดจำอดีตในทุก ๆ ชาติได้ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำ ๆ จนเขาเกือบจะคิดว่าเส้นทางนี้คงไม่มีวันสิ้นสุด

อวิ๋นเฟยเจินเคยเป็นทั้งเด็กกำพร้าที่เกิดในประเทศที่เต็มไปด้วยสงคราม เคยเกิดเป็นลูกของบ่าวรับใช้ที่ไม่เคยเห็นหน้าบิดามารดาในบ้านของคหบดีผู้ร่ำรวย ใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวงในสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายหรือแก่งแย่งชิงดี เคยอยู่ในที่ที่ต้องคอยรับใช้คนอื่น ถูกปฏิบัติเหมือนไม่ใช่คน เคยเกิดในประเทศที่มีความเชื่อบางอย่างที่เหมือนกับในอดีตชาติแต่อยู่ในยุคที่พัฒนามากกว่า เคยเป็นแม้แต่เด็กที่ถูกลักพาตัวไปฆ่าเพื่อเอาอวัยวะ โชคดีที่หนีมาได้ แต่สุดท้ายก็ผันตัวไปเป็นขโมยเพราะความหิวจนถูกฆ่าตายอยู่ดี

เด็กน้อยค่อย ๆ หลับตาลง ทุกครั้งยามที่นึกถึงวาระสุดท้ายของตัวเองจะรู้สึกเจ็บปวด หลังจากตายไปในฐานะหลิวเฟยเจินก็ได้ไปเกิดในโลกที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงพร้อมกับความทรงจำเดิม โชคดีที่ไปเกิดตั้งแต่ตอนเป็นทารกอยู่ จึง ๆ ค่อยเรียนรู้ที่จะปรับตัวและใช้ชีวิตกับตัวตนนั้น ๆ และสั่งสมประสบการณ์ที่ทั้งดีและร้ายเอาตัวรอดจากสถานการณ์ต่าง ๆ มาได้บ้างไม่ได้บ้าง

กระทั่งชาติสุดท้ายก่อนกลับมาที่นี่ อวิ๋นเฟยเจินไปเกิดเป็นผู้ลี้ภัยที่หลบหนีการตามล่า เพื่อความอยู่รอดต้องงัดความรู้ความสามารถในการใช้ชีวิตในป่าและการหลบหนีที่ตนสะสมมาตลอดหลายชาติจนหนีสำเร็จ ตอนที่หนีมาได้อวิ๋นเฟยเจินก็ตระหนักรู้ว่าตัวเองเก่งขึ้นมากเพียงใด และปล่อยวางความแค้นในใจไปได้มากเท่าไร

ในทุก ๆ วันมีแต่อันตรายรอบตัว แค่เอาชีวิตให้รอดก็ไม่มีเวลาไปคิดถึงเรื่องอื่นแล้ว นานวันเข้าความแค้นก็ไม่ใช่สิ่งที่ยึดเหนี่ยว

อีกต่อไป อวิ๋นเฟยเจินใช้ชีวิตมานานมากจนเลิกคิดถึงจุดจบที่แท้จริงของการเกิดใหม่นี้ เพียงอยากใช้ชีวิตให้ดี เก็บความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตัวเองสะสมไว้เป็นกำลังใจ

แม้การหนีออกมาได้จะยังไม่ใช่จุดสิ้นสุดของชีวิต แต่หลังจากผ่านอุปสรรคนั้นมาได้ ผู้อพยพเช่นอวิ๋นเฟยเจินก็ต้องหาทางมีชีวิตรอดในสถานที่ที่ตนไม่คุ้นเคยต่อไปอยู่ดี พยายามใช้ชีวิตให้ดีที่สุดในทุกวัน กระทั่งเวลาแห่งความตายมาเยือนอีกครั้ง และบ่อยครั้งเข้าก็ไม่มีอะไรน่าตื่นตกใจอีก อวิ๋นเฟยเจินในวัยชราได้หลับตาลงอย่างสงบในชาติภพนั้น นี่คือชาติภพที่เขาได้เรียนรู้ที่จะให้ความสำคัญแก่ชีวิตตัวเองอย่างแท้จริง

จนตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าเหลืออีกกี่ชาติภพที่รอให้ไปเผชิญ แต่การวนกลับมาที่นี่ครั้งนี้ นับว่าเป็นปัจจุบันที่ต้องใช้ชีวิตต่อไป และอวิ๋นเฟยเจินจะขอทำให้เต็มที่ ให้สมแก่ที่สวรรค์ประทานโอกาสนี้มา

ท่านแม่ เราสองแม่ลูกจะต้องรอด!